

balkanlarda ve orta doğuda
emperyalizmin suç ortağı

PEKİN MİLİTARİZMİ

12

EL KİTAPLARI
DİZİSİ

BALKANLARDA VE ORTADOĞUDA
EMPERYALİZMİN SUÇ ORTAĞI

PEKİN MİLİTARİZMİ

İNFÖ-TÜRK AJANSI
Araştırma-Çeviri-Belge Bölümü
Elkitapları Dizisi: 12
Mart 1979

AGENCE INFO-TÜRK
Section de
Recherche-Traduction-Documentation

Réalisation et diffusion
COODIFF s.c.
Square Charles M. Wiser 13, Bte 2
1040 BRUXELLES
Tél: 230 34 72

D/1979/2198/29

| sunuş

Ajansımızın 1975 yılında yayınlamış olduğu "İşçi Sınıfı Hareketini Bölücü Akımlar: Maoculuk Sapması" adlı broşürde, o zaman elde mevcut verilerle, Çin yönetiminin ideolojik ve politik alanda sosyalizme, dünya sosyalist hareketinin birliğine ve genel olarak marksizm-leninizm'e dūřman tutumunu ortaya koymuş bulunuyorduk.

Dört yıldan beri gerek dünya politikasında, gerekse Çin Halk Cumhuriyeti içerisinde yeni gelişmeler olmuştur. En önemlisi, Başkan Mao Tse-tung'un ölümüyle Çin'in lider kadroları değişmiş, Hua Kuo-Feng partinin başına geçirilmiş, bu arada ikinci kez hain ilan edilerek tasfiye olunan Deng Hsiao-ping, üçüncü defa iadei itibar ederek Çin dış siyasetinin bir numaralı adamı haline gelmiş, Kültür Devrimi'nden vazgeçilerek bu devrimin sorumluluğunu taşıyan kişiler, Mao Tse-tung'un eşi de dahil, karşı-devrimci ilan edilmiş, Batılı yaşam tarzı, ikisinden dansına kadar bütün unsurlarıyla en azından Çin egemen çevrelerinin hayatına hakim olmuştur.

Tüm bu değişimler, Çin'in iç sorunlarıdır. İlk kitapçığımızda belirttiğimiz gibi, Çin liderlerinin ideolojik tutarsızlıklarının yeni tezahürleridir. Marksizm-leninizm ilkelerine çoktan beri sırt çevirmiş bulunan kadroların, aralarından bazıları eksilse de, saplandıkları revizyonizm ve ihanet batağından kurtulmaları mümkün değildir.

Ancak, Çin yöneticilerinin uluslararası planda son yıllarda sürdürdükleri ilişkiler ve izledikleri siyaset, dünya barışını tamamen tehlikeye düşürecek boyutlara ulaşmış, özellikle 1979 yılı başlarında Çin askerlerinin Vietnam'a saldırmaları, bu siyasetin artık diplomatik manevraların ötesinde, emperyalist devletlerin de desteğiyle, silahlı provokasyona dönüşmekte olduğunu göstermiştir.

Çin'in yeni serüvenci açılımları, dünyanın tüm devrimci, demokratik ve barışsever güçleri tarafından olduğu gibi, Türkiye sosyalist hareketi tarafından da büyük tepkiyle karşılanmış ve takbih edilmiştir.

Nitekim, Türkiye İşçi Partisi'nin 1979 Şubat'ında toplanan 2. Büyük Kongresi'ne sunulan Merkez Yürütme Kurulu Raporu'nda şöyle denilmektedir:

"Yeni Çin yönetimi, maoculuğun anti-sovyet, milliyetçi çizgisini daha da koyulaştırarak sürdürmektedir. Yeni Çin yönetimi, uluslararası yumuşama ortamını baltalamak, silahlanma yarışının hızlanmasına alkış tutmak, 'Sovyet tehdidi' ve üçüncü bir dünya savaşının kaçınılmazlığı iddialarıyla saldırgan emperyalist güçleri, SSCB ve diğer sosyalist ülkelere karşı kışkırtmak ve kimi farklı yaklaşım biçimlerini kullanarak sosyalist ülkelerin arasını açmak, uluslararası işçi sınıfı hareketini bölmek, gelişmekte olan ülkeleri parçalamaya çalışmak, ulusal kurtuluş hareketlerine karşı emperyalist güçlerle birlikte davranmak için elinden ne gelirse yapmaktadır.

"Yeni Çin yönetimi, emperyalizmin sözde 'İnsan Hakları Kampanyası'na katılmış, sosyalist ülkeler-

deki rejim düşmanı kişileri, 'özgürlük ve ulusal halk savaşçıları' diye tanımlamış, silahsızlanma görüşmelerinde NATO güçlerine destek verebilmek için çalışmıştır. Tüm bunların sonunda ABD Başkanı Carter, Çin yönetimini 'Barış gücü' diye nitelendirmiş, Pentagon çevreleri de Çin'le ABD'nin stratejik çıkarlarınının paralel olduğunu açıklamıştır.

"Yeni Çin yönetimi, Federal Almanya ile sürdürdüğü görüşmelerde 'Tek Alman Ulusu' sloganını ortaya atarak, emperyalist çevrelerin Demokratik Alman Cumhuriyeti'ne ilişkin politikalarına destek olmaktadır.

"Şili'de faşist cunta ile utanç verici işbirliği sürdürülmekte, Afrika'daki ulusal kurtuluş güçlerine karşı, gerici güçleri desteklemektedir. Çin en son olarak Etyopya'daki gelişmeler karşısında karşı-devrimci cepheye rol almıştır. Çin, Kıbrıs sorununu bir 'aile' içi sorun olarak ele almakta ve NATO içinde çözümünü savunmakta, böylece de NATO'nun Güney-doğu kanadını güçlendirmeye çalışmaktadır.

"Çin-Amerika ilişkileri hızlı bir gelişme göstermektedir. Çin'in ABD tarafından resmen tanınmasının hemen ardından Başbakan Yardımcısı da olsa, gerçekte Çin'in en güçlü adamı olarak tanınan Deng ABD'yi ziyaret etmiş ve her zaman olduğu gibi bütün konuşmalarında Sovyetler Birliği'ne ve sosyalist sisteme saldırmakta şampiyonluğu kimseye bırakmamıştır. Yeni Çin yönetimi, eskisinden oldukça farklı bir ekonomi politikası izlemektedir. Birçok gelişmiş kapitalist ülke ile yaptığı anlaşmalarla, Çin'de temel sanayi yatırımlarını hızlandırmak için çalışmaktadır. Bir yandan bu tür anlaşmalar yapılırken, diğer yandan Batı'ya açılma yeni ve geniş bir kapsam kazanmaktadır.

"Çin yönetiminin gitgide dozajını artırdığı anti-sovyet propagandanın dayandığı hegemonyacı tutum, Çin Halk Cumhuriyeti'nin güneyinde kazandığı ulusal kurtuluş savaşını sosyalist düzenin kurul-

ması yönünde geliştirmekte büyük başarılar sağlayan Vietnam Sosyalist Cumhuriyeti'ne sınır saldırıları biçimine bürünmüş ve nihayet geçtiğimiz günlerde bu ülkeye açıktan ve topyekun saldırmaya kadar vardırılmıştır.

"Yıllardan beri sürdürülen bu şoven-milliyetçi, anti-sovyet tutumun emperyalizmin destekçiliğinin, yiğit Vietnam halkına savaş açmaya ve topraklarına girmeye kadar götürülmüş olması, maocu politikanın günümüz koşullarında geldiği yerin açık bir göstergesi olmaktadır. Çin yönetiminin tuttuğu bu yol, uluslararası planda dünya devrimci güçlerine karşı doğrudan silahlı saldırganlık haline dönüşürken, kendi halkına karşı da düşmanlığını açık bir hale getirmektedir.

"Çin'in dünya çapında yaptığını ve yapmaya çalıştığını tek tek ülkelerdeki maocu yerli hareketler de tekrarlamakta, anti-sovyetik, emperyalizmden yana politikayı ve hedeflerini savunurken, kendi ülkelerindeki bilimsel sosyalist işçi sınıfı hareketlerini de saldırılarına hedef almaktadırlar. Gerek dünya çapında, gerek tek tek ülkelerde, maoculuğun belirtileri ve maocu güçler ile mücadele etmek işçi sınıfı partilerinin güncel görevidir."(*)

Çin'in Vietnam'a saldırısı üzerine yayınlamak gereğini duyduğumuz bu yeni kitapçıkta, 1975'ten beri Pekin'in özellikle emperyalizmle ittifakını güçlendirme ve askeri tırmanışını hızlandırma yolundaki yeni girişimleri teşhir edilmekte, bu bütün içinde Türkiye'nin de dahil bulunduğu Balkanlar ve Orta Doğu bölgelerinde ÇHC yönetiminin izlediği emperyalizm yanlısı, sosyalist devletlere ve ulusal kurtuluş hareketlerine düşman siyaset ve bu siyasetin yarattığı tehlikeler incelenmektedir.

*) TİP 2. Büyük Kongresi Merkez Yönetim Kurulu Raporu, İstanbul, 24-25-26 Şubat 1979.

askeri tırmanma

Daha 1958'de yaptığı bir konuşmada Mao Tse-tung şöyle diyordu:

"Savaş mı? Niçin olmasın, gayet iyi. Böylece emperyalizmin daha kısa zamanda icabına bakmak mümkün olur. Savaşın üç yıl süreceğini tahmin ediyorlar. Ama atom bombasıyla bir yıldan da az sürebilir. Ondan sonra da artık savaş diye bir şey olmaz. Savaş çıkarsa, tabii ki kurbanları olacaktır. Bana kalırsa, atom bombası büyük bir kılıçtan daha korkunç değildir. İkinci Dünya Savaşı'nda Sovyetler Birliği 20 milyon kişi kaybetti, diğer Avrupa devletleri de 10 milyon... Toplam 30 milyon insan can verdi. Dahası Tang ve Ming savaşlarında kılıçlarla dövülmüştü ve o zaman da 40 milyon kişi ölmüştü. Eğer savaşta insanlığın yarısı yokolursa, hiç de önemli değildir. Eğer nüfusun üçte biri ayakta kalacaksa bu hiç de korkunç değildir. Sonraki yıllarda yeniden çoğalacaktır. Eğer atom savaşı gerçekten patlarsa hiç de kötü olmayacaktır: Sonunda kapitalizm yokolacak ve yeryüzünde kalıcı bir barış kurulacaktır."

İnsanlık tarihinin bu en büyük provokasyonuna temel olan anlayış, yıllardan beri Çin'in uluslararası ilişkilerine yön vermektedir.

Çin'in hegemonyacılığa ve askeri tırmanışa dayanan dış politikasının tarihsel, ideolojik ve politik temelleri, İfo-Türk Ajansı'nca daha önce yayınlanmış bulunan "Maoculuk Sapması" adlı kitapçıkta ayrıntılı olarak incelenmiş bulunuyor ve 1975 yılına kadar maocu yönetimin bu yönde attığı somut adımlar belgelenmiş bulunuyordu. (*)

Çin'in barış düşmanı siyasetinin Mao'nun ölümünden sonraki gelişmeleri ise, "Pekin: Militarizm ve Savaş Kundakçılığı" başlıklı bir incelemede şöyle açıklanmaktadır: (**)

Çin Halk Cumhuriyeti yöneticilerinin, barış davasına ihanet ve emperyalizmin savaş kundakçılığına hizmet tavrı, Başkan Mao'nun ölümünden sonra da devam etmiş, devam etmekle kalmamış, daha da endişe verici boyutlara ulaşmıştır.

Çin'in savaş ve barış sorunlarındaki tutumu, bu ülke liderlerinin iç ve dış politikaya ilişkin stratejik amaçlarına uygundur. Zira, Çin yöneticileri uzun zamandan beri topyekun silahlanarak Çin'i dünyanın en kuvvetli askeri gücü haline getirme, kapsamlı bir savaşa hazırlama, giderek yeni bir dünya savaşı çıkartma çabası içerisindeyler.

Çin yönetiminin siyaseti, bu ülkede siyasal ve ekonomik istikrarı sağlamaktan uzak kalmıştır. Bunun başlıca nedeni, bugünkü Çin toplumu içerisinde birbirine yüz seksen derece zıt iki eğilimin sürekli çatışma halinde olmasıdır. Bir yanda sosyalist kalkınma yolunda ilerlemek isteyen Çin halkının çıkarları, öte tarafta ise Çin'i milliyetçiliğe ve büyük-güç şovenizmine sürükleyen yönetici kliğin ihtirasları yer almaktadır. Çin yöneticileri,

*) İfo-Türk Ajansı, *Maoculuk Sapması*, Brüksel 1975

***) G. Apalin, "Peking: Militarism and Warmongering" *International Affairs*, Moscow, April 1978, No. 4

"Çin'e özgü bir kalkınma yolu" izlemekte kararlı olduklarını ısrarla tekrarlamışlardır. Aslında bu Çin'e özgü yol, ekonomik yaşamın "savaş hazırlığı" na göre planlanmasından başka bir şey değildir. Çin kalkınma yönteminin bugünkü başlıca özelliklerinden biri, ordunun öneminin hızla artmasıdır. Çin ordusu, artık Başkan Mao yönetimini ayakta tutan bir araç olmaktan çıkarak, devletin iç ve dış sorunlarının çözümünde egemen faktör haline gelmiştir.

"Dört modernleşme" sloganı (yani tarımda, sanayide, savunma potansiyelinde, bilim ve teknolojiye modernleşme), halkın refahı yolunda genel ekonomik kalkınmanın hızlandırılması amacıyla atılmış bir slogan değildir. Çünkü bu modernleşme programı yoğun bir silahlanma seferberliği için Çin militaristleri tarafından dayatılmış bir programdır.

1977 Ağustos'unda yapılan Çin Komünist Partisi 11. Kongresi'nden bu yana genel kalkınma sorunu soyut ifadelerle ele alınırken, askerselleştirme programı somut ifadelerle dile getirilmektedir: "Savaş hazırlığını ilerletelim ve yoğunlaştıralım", Çin ordusunun modernleştirilmesini "sadece geliştirmekle kalmayalım, aynı zamanda hızlandıralım," "ordunun gereç seviyesini yükseltelim." Bu sonuncu istek sloganlaştırılırken söz konusu olan nükleer gücün artırılması, hava ve deniz kuvvetlerinin daha güçlendirilmesidir. 1977 Eylül'ünde Çin liderleri güçlü bir metalürji yaratılmasının ardındaki hesabı şöyle açıklıyorlardı: "Herhangi bir anda savaş vermeğe hazır olalım. Bu ise, metalürji endüstrisinde güçlü olmamıza bağlıdır."(*)

Silahlanmasını haklı göstermek için Pekin çeşitli "sav"lar ileri sürmektedir. Tıpkı emperyalizmin propagandacıları gibi, Çin yöneticileri de, "savunma ihtiyaçlarının ekonomik kalkınmayı da hareketlendirdiği, zira savaş endüstrisinin gelişme-

*) *Jenmin Jihpao*, 14 Eylül 1977.

sinin sanayiini, bilim ve teknolojinin her dalında yeni gereksinimler doğurduğunu, böylece tüm olarak ekonominin gelişmesine, bilimsel ve teknik düzeyin yükselmesine yolaçtığını" iddia etmektedirler. (*)

Askersel potansiyelini artırma sürecinde Çin yönetimi, sadece kendi kaynaklarına değil, aynı zamanda NATO'nun ve diğer emperyalist stratejicilerin desteğine, başta NATO üyeleri olmak üzere Batı ülkelerinin savaş sanayilerine güvenmektedir. Bu ülkelerden savaş malzemesi ve bu malzemeyi kendi topraklarında imal etmek üzere tesisler almak üzere yoğun temaslar sürdürmektedir. Yumuşama düşmanlarının, özellikle de savaş sanayicilerinin yanında saf tutmakla Çin liderleri, sadece Avrupa'da ve dünyanın öteki kesimlerinde durumu gerginleştirmeye hizmet etmekle kalmamakta, aynı zamanda Çin'in ve Batılıların ortak amaçlara sahip olduğunu göstererek onların Çin'e askersel-endüstriyel potansiyelini güçlendirmesinde yardımcı olmasını sağlamaya çalışmaktadır. Bu görüşten hareket ederek Çin yöneticileri, halen ABD'de, kapitalist Avrupa'da ve diğer batı ülkelerinde çalışan zamanında Çin'den kaçmış Çinli bilimadamlarını, "ülke dışında yaşayan Çin yurtseverleri" ilan etmişlerdir.

Çin halkına yapılan propagandalarla sürekli olarak "erken ve büyük bir savaş"ın en iyi şey olduğu ve "savaşın bir güç denemesi olacağı" düşüncesi telkin edilmektedir. Çin halkı, "10 ila 20 yıl sürecek uzun bir savaş" için koşullandırılmaktadır. Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi Askeri Konseyi'nin sürekli Komite üyesi Su Yu, bir makalesinde (**), Çin halkının "insanlığın kurtuluşuna katkıda bulunmak üzere büyük çapta ulusal fedakarlık yapma" yolunda yönlendirildiğini belirtmekte-

*) *Başlıca On Karşılıklı İlişki*, broşür, Pekin, 1977, s. 31 (Çince)

***) *Jenmin Jihpao*, 6 Ağustos 1977.

dir. Diğer ulusların da büyük mahrumiyet ve fedakarlıklarla karşı karşıya kalacaklarını belirten Su Yu, "Bizim strateji ve taktiğimiz insanları öldürmektir, düşmanın insangücünü tamamen tahrip etmektir," demektedir. Eğer "insanları öldürme" strateji ve taktiği izlenecekse, Çin'in "düşmanın sahip olduğu herşeye, hatta daha fazlasına sahip olması gerektiği" de makalede vurgulanmaktadır. Çin militaristleri sadece konvansiyonel silahların değil, aynı zamanda kitlesel kırım silahlarının da artırılması ve daha mükemmel hale getirilmesi gerektiğini tekrarlamaktadırlar. France Presse Ajansı'na göre, 1977 yazında Çin Dışişleri Bakanı Huan Hua, Çin'in nötron bombası konusunda bilgi toplamakta olduğunu ve gerek duyarlarsa bu alanda araştırmalara girişeceklerini açıklamıştır.

Çin liderleri, ordunun modernleştirilmesinden göttükleri amacı açıkseçik dile getirmişlerdir: "Mao Tse-tung düşünceleriyle ve teknik bakımdan ileri silah ve gereçlerle donatılmış Halk Ordusu, dünyada altedilemeyecek kanatlı bir kaplan olacaktır."(*) Ülkenin askerselleştirilmesi siyasetini ve Başkan Mao'nun bu konudaki düşüncelerini tüm dünyanın çıkarınaymış gibi göstermekte, "bu, yeryüzündeki tüm ezilen halklar ve uluslar, özellikle Üçüncü Dünya'nın elinde bir savaş silahıdır,"(**) demektedirler.

Ne var ki, Çin yöneticileri, gezegenimizdeki tüm devletlerin ve ulusların, tüm bireylerin çıkarının silahsızlanmadan yana olduğunu farkındadırlar; Çin'in askersel gücünü artırmanın ve diğer devletleri de aynı yolda davranmaya teşvik etmenin kolay kolay haklı gösterilemeyeceğini bilmektedirler. Bunun içindir ki, birkaç yıldan beri Pekin, silah sınırlandırmasına, tüm nükleer silah denemelerinin yasaklanmasına ve topyekun silahsızlanmaya

*) Kwangming Jihpao, 21 Ocak 1977

***) Jenmin Jihpao, 1 Ağustos 1977

karşı yürüttüğü mücadeleye ideolojik bir kılıf geçirmeğe çabalamaktadır. Bunu yaparken ileri sürdükleri başlıca sav, "savaşın kaçınılmaz olduğu" iddiasıdır. Bu uydurma varsayım, kitleler arasında şüphecilik ve teslimiyetçilik tohumları ekme ve yumuşama sürecini kundaklama hesabının ürünüdür.

Çin basını tarandığında, herhangi bir yöneticinin veya gazetecinin barış, silahsızlanma, güvenliğin güçlendirilmesi, savaşın önlenmesi lehinde bir tek satırına rastlamak olası değildir. Çin yöneticileri yabancı devlet temsilcileriyle her görüşmelerinde mutlaka yumuşama'ya saldırmışlar, "savaşın kaçınılmaz olduğunu" tekrar tekrar vurgulamışlardır. Özellikle azıllı sağcıların Pekin'i ziyaretleri sırasında, savaştan yana görüşlerinin bunlar aracılığıyla Batı kitle iletişim araçlarında alabildiğine yayılacağını hesaplayarak bu provokasyonlarını daha da yoğunlaştırmışlardır.

Gerek Çin Komünist Partisi 11. Kongresi, gerekse Çin basınında yayınlanan çeşitli makaleler ve Çin temsilcilerinin Birleşmiş Milletler'deki konuşmaları hep aynı temayı işlemiştir: "Mevcut tarihsel koşullarda, kalıcı barış imkansızdır. Savaş faktörü yükselmektedir; er veya geç dünya, büyük veya küçük konvansiyonel yada nükleer bir savaşa sürüklenecektir." (*) Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nun 31. dönem toplantısında da, Çin temsilcisi, Mao'nun "savaşın ancak savaş yoluyla ortadan kaldırılabileceği" savını işlemiştir. (**)

Savaşın kaçınılmazlığında ısrar ederken, Çin yöneticileri, aynı zamanda, savaşın arzu edilir ve uluslara yararlı bir şey olduğunu kanıtlamağa da çalışmaktadırlar. ÇKP 11. Kongresi'nden bu yana Çin propagandası, yeni bir savaşın dünya halkları için "uygun" ve avantajlı bir durum yaratacağı ü-

*) ÇKP 11. Ulusal Kongresi Belgeleri, Pekin, 1977, s.33 (çince); *Jenmin Jihpao*, 1 Kasım 1977.

***) UN Document A/C, 1/31/PV,25, 8 Kasım 1976, s.52

nermesine kuvvet vermişlerdir. 1 Kasım 1977'de *Jenmin Jihpao*'da maocu "üç dünya doktrini" üzerine yayınlanan bir makalede savaş çıkmasının hiç de kötü bir şey olmadığı ileri sürülerek, "savaş sırasında dünyanın çeşitli kesimlerinde... dünyanın çeşitli ülkelerinin halkları saldırıya karşı savaşı örgütlemek için geniş olanaklara sahip olacaklardır... Ve yaygınlaşan ortak çabalarıyla dünya halkları savaş kundakçılarını yokedeceklerdir," denilmektedir. Bu makale yazıldığı sırada Çin yöneticilerinin "savaş kundakçıları"ndan kasdı, SSCB ve ABD idi.

Ancak, Çin'in savaş kışkırtıcısı tutumu iyice aşığı çıktıktan sonra Pekin yöneticileri belli ölçüde ağız değiştirmek zorunda kalmışlardır.

ÇKP'nin 11. Kongresi'nden beri Çin propagandası, "Çin halkının da barışçıl bir uluslararası durum ve kendi ülkelerinin de daha uygun koşullar altında imarı için uluslararası ilişkilerde barış arzu ettiğini" söyler olmuşlardır. Kuşkusuz ki, Çin halkının gerçekten istediği budur. Ama Çin yönetici kliği açısından durum böyle değildir. Ne Kongre'den önce ne de sonra, onlar, samimiyetlerini gösterecek ve uluslararası barışa katkıda bulunacak herhangi bir öneriyle ortaya çıkmamışlardır. Üstelik, 11. Kongre'den sonra, stratejik "halk savaşı" doktrinini açıkça saldırgan ve yayılcı bir savaş stratejisi haline dönüştüren militarist bir siyaset izlemeğe başlamışlardır. Çin askeri liderleri tarafından Çin gazetelerinde yazılan yazıların hepsinde, bir savaş kazanabilmek için bir ülkenin en son silahlarla teçhiz edilmiş düzenli bir ordu yetiştirmesi gerektiği görüşü işlenmeğe başlanmıştır. (Oysa, önceleri Pekin yöneticileri ve Çin basını, gerilla eyleminin ve moral gücün silahtan daha önemli olduğunu söylemekteydiler.)

"Kaçınılmaz dünya savaşı" tezi, aynı zamanda savaşın "ertelenebileceği" önermesiyle takviye edilmiştir. Birleşmiş Milletler 32. Genel Kurulu'nun

Birinci Komitesi'ndeki Çin temsilcisi Çen Çu, 29 Kasım 1977 günü yaptığı konuşmada, "Dünya savaşı, kaçınılmaz olmakla birlikte, ertelenebilir," demiştir. Çin Dışişleri Bakanı Huang Hua da, 1977'de Kanada'ya yaptığı ziyaret sırasında, barışsever insanların olsa olsa savaşın patlamasını geciktirebileceklerini söylemiştir. (*)

Ertelenebilir fakat kaçınılmaz olan dünya savaşı kimler arasında olacaktır? Çin yöneticileri bu konuda tercihlerini artık netleştirmişlerdir. Tüm dünya uluslarını "hegemonyaya karşı uluslararası ortak bir cephede birleşmeğe" çağırırken, karşılıklarına aldıkları hedef, sadece Sovyetler Birliği ve onun barışsever politikasıdır. Örneğin Deng Hsiao-ping, 21 Ekim 1977'de France-Press Ajansı genel yönetmeni Claude Rousel'e şöyle diyordu: "Umarım ki tüm dünya, Üçüncü Dünya, İkinci Dünya ve hatta Birinci Dünya (yani ABD), bu çabaya katılırlar." Çin yöneticileri, aynı zamanda "saldırgan savaşlara karşı daha geniş çapta maddi ve örgütsel hazırlıklar yapılması", "savaş malzemesi hazırlığının yoğunlaştırılması, yani her ülkede silahlanmaya hız verilmesi" çağrısında bulunmaktadırlar. Ayrıca, "düzmece" ve "sözümona" diye niteledikleri yumuşama ve silahsızlanmaya karşı mücadele sloganları atmakta, tüm uluslara, "yatıştırma siyaseti" adını verdikleri "yumuşama siyaseti"ni izlemekten kaçınma ve "yatıştırma siyasetine karşı mücadeleyi güçlendirme" telkininde bulunmaktadırlar. (**) Onlara bakılırsa, yumuşama siyaseti, "olsa olsa savaşı çabuklaştırmağa" hizmet etmektedir.

Savaşı, önlemek değil de "ertelemek" sorununun bir başka veçhesi daha vardır. Japon Kyodo Tsuşin haber ajansına bakılırsa, Deng Hsiao-ping, Japon emekli subaylarından oluşan bir heyete 7 Ekim 1977'

*) *Globe and Mail*, 6 Ekim 1977

***) *UN Document A/C. 1/32/PV. 47*, 29 Kasım 1977, s. 16; *Jenmin Jihpao*, 1 Kasım 1977.

de yaptığı bir konuşmada, "Çin'in barışın bu yüzyılın sonuna kadar sürdürülebileceğini umduğunu, ancak bundan sonra savaşların kaçınılmaz hale geleceğini" söylemiştir. Barış dönemine limit olarak gösterilen "yüzyıl dönümü", "Çin'in güçlü (militarist) modern bir devlet haline dönüşmesi görevi"nin tamamlanacağı dönüm noktasıdır. Nitekim Deng Hsiao-ping, Claude Rousel'e demecinde şöyle demiştir: "Dörtlü Çete'nin yıkıcı faaliyetleri 11-12 yıl sürmüştür. Fakat bu yıkıcı faaliyetlerin etkileri gelecek iki veya üç onyılıda da kendisini hissettirmeye devam edecektir. İşte bunun içindir ki, zaman kazanmak zorundayız." Çin yöneticilerine göre güncel görev, düşman karşısında zaman kazanmaktır. Bugünkü ekonomik ve askeri düzeyi itibarıyla Çin'in henüz uzun erimli dış politika stratejisini ve özellikle de savaş projelerini uygulamaya geçiremeyecek durumda olduğunu Pekin yöneticileri pekâlâ bilmektedirler. Öyleyse "zaman kazanmak" zorundadırlar!

Zaman kazanma oyununu sürdürürken, Pekin yöneticilerinin başvurdukları başlıca taktiklerden biri, dünyanın diğer ülkeleri arasına nifak sokmak, ilişkilerini bozmaktır. Örneğin, Batı ülkelerini Sovyetler Birliği'ne karşı kıskırtmak, askersiyasal bir çatışmaya sürüklemek ve detant'ı sabote etmek için yoğun bir kampanyaya girişmişlerdir. Çin yöneticilerinin bu kampanyada kullandıkları ana sav, Batı ile SSCB arasındaki ekonomik işbirliğinin geliştirilmesinin sadece Sovyet askeri gücünün kuvvetlenmesine yardım ettiği, böylece uluslararası durumu gerginleştirerek yeni bir dünya savaşı tehlikesini artırdığı iddiasıdır. (*)

Çin yöneticileri, "iki süpergüc" arasında bir "çatışma"nın kaçınılmaz olduğunu söylemekte, bunları birbirine karşı kıskırtmak için elinden geleni ardına koymamaktadır.

*) *Jenmin Jihpao*, 10 Kasım ve 30 Kasım 1977.

Bundan ötürü, Çin yönetimi, yumuşama düşüncesine, Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konferansı Sonuç Belgesi'ne, nükleer bir savaşı önleme yolundaki ABD - SSCB anlaşmasına şiddetle karşı çıkmıştır.

Daha 1972 yılında, zamanın Başbakanı Çu En-lay, silahsızlanmanın hiçbir zaman söz konusu olamayacağını söylüyordu. 24 Ekim 1972'de Birleşmiş Milletler Genel Kurul toplantısında Çin temsilcisi, "silahlanma yarışını savaşın kaynağı olarak gösteren ve genel ve tam bir silahsızlanma isteyen"lere saldırarak Çin'in "silahsızlanmayı zorunlu bir gereksinme ve genel bir istek olarak göstermeye karşı olduğunu" ilan etmişti. (*)

BM Genel Kurulu'nun 2 Ekim 1973'te yapılan 28. Genel Kurul toplantısında da, Çin Dışişleri Bakanı, "genel bir silahsızlanmadan söz etmek aptalıktır," demiş, 30. Genel Kurul'da da Çin baş delegesi, eğer diğer halklar silahsızlanma konusunda anlaşırılsa, kısa sürede "sürpriz bir saldırı"yla karşı karşıya kalacaklarını bildirmiştir. (**)

BM 28. Genel Kurulu'ndan beri Çin temsilcileri, hep "eğer bir silahsızlanma söz konusu olacaksa, öncelikle iki süper-güç'ün silahsızlandırılması gerektiğini" tekrarlaya durmuşlar, diğer ülkelerin "silahsızlanma için değil, aksine kendi bağımsız savunma potansiyellerini güçlendirme için çalışmalarını gerektiği" üzerinde ısrar etmişlerdir.

Bu gereği ileri sürerken, Çin sözcüleri, silahsızlanma çabalarının tamamen ulusları kendi kendilerini savunma ve bağımsızlıklarını koruma olanağından yoksun etme amacına yönelik olduğu savından hareket etmektedirler. Oysa, SSCB'nin bu konudaki durumu çok nettir. SSCB Dışişleri Bakanı Gromiko, uluslararası ilişkilerde zora başvurulmaması üzerine evrensel sözleşmeyle ilgili olarak Birleşmiş

*) *Jenmin Jihpao*, 27 Ekim 1972.

***) *Jenmin Jihpao*, 28 Eylül 1975.

Milletler Genel Sekreteri'ne yazdığı mektupta şöyle demektedir: "Saldırıya uğrayan herhangi bir devlet, Birleşmiş Milletler Bildirgesi'nin 51. maddesinde yazıldığı gibi, bireysel ve kolektif savunma hakkına uygun olarak, böyle bir saldırıyı püskürtmek ve bu saldırının sonuçlarını ortadan kaldırmak uğrunda mücadele etmek durumundadır. Söz konusu sözleşme, sömürge halklarının, ellerindeki tüm olanakları kullanarak, özgürlük ve bağımsızlıkları uğrunda savaşıma hakkını ortadan kaldırmaz." (*)

Çin yöneticileri genel ve tam silahsızlanmaya karşı sadece ideolojik mücadele yürütmekle kalmaktadır. Geniş çapta silahlanma programını gerçekleştirmelerine engel olacağı için, tıpkı Batılı militaristler gibi, Çin yöneticileri de, bugüne değin uluslararası herhangi bir yükümlülük altına girmekten ısrarla kaçınmışlardır. Şimdiye kadar Çin Halk Cumhuriyeti, silahsızlanmaya yolaçan herhangi bir anlaşma imzalamamış, üstelik bu konuda başkalarının girişimlerini sabote etmek için elinden geleni yapmıştır.

Örneğin, BM Genel Kurulu'nun 26. birleşiminde Çin delegasyonu, Dünya Silahsızlanma Konferansı çağrısına karşı çıkmış; 27. birleşimde uluslararası ilişkilerde zora başvurulmamasını ve nükleer silah kullanımının kesinlikle yasaklanmasını öngören girişimlere saldırmış; 28. birleşimde BM Güvenlik Konseyi sürekli üyesi olan ülkelerin askeri bütçelerinde yüzde 10 indirim yapılması ve bu fonların bir kısmının gelişme yolundaki ülkelere yardım için kullanılması karşısında tavır almış; 29. oturumda saldırı kavramının tanımlanmasına itiraz etmiş; 30. oturumda nükleer silah denemelerinin tam ve genel olarak yasaklanması konusundaki karar tasarısını ve tabii çevrenin bozulmasına neden o-

*) *Pravda*, 31 Mayıs 1977.

lacak şekilde askeri amaçlı yeni teknikler kullanılmasının yasaklanması önerisini kabul etmemiş; 31. oturumda uluslararası ilişkilerde zor kullanılmaması için evrensel sözleşme imzalanmasına karşı çıkmış; 32. oturumda ise uluslararası yumuşamanın derinleştirilmesi ve güçlendirilmesi üzerine bildirgeye muhalefet etmiştir.

32. oturumda Çin delegasyonu, ayrıca, genel ve tam silahsızlanma; yeni kitlesel kırım silahlarının ve silah sistemlerinin geliştirilmesi ve yapımının yasaklanması; silahlanma yarışının ekonomik ve sosyal sonuçları ve uluslararası barış ve güvenlik üzerindeki zararlı etkileri; kimyasal ve bakteriyolojik (biyolojik) silahlar üzerindeki karar tasarılarının oylamasına katılmayı reddetmiştir.

Çin'in silahsızlanmaya karşıtlığı bu kadarla da kalmamış, nükleer silahlanmayı teşvik için Çin yöneticileri her fırsatı kullanmışlardır.

Birleşmiş Milletler'de 24 Kasım 1971'de silahsızlanma üzerine yapılan görüşmeler sırasında Çin delegesi, "nükleer silahların tamamen yasaklanmasının ve topyekun imhasının söz konusu olmaması ve iki büyük nükleer süper-güç'ün tehditleri karşısında, diğer ülkelerden kendi nükleer savunma kapasitelerini geliştirmekten vazgeçmeleri beklenemez," demiştir. 27. Birleşim'de ise, daha da ilerleri giderek, "nükleer süper-güç'lerin tehdidi" bahanesiyle "nükleer silaha sahip olmayan veya pek az sahip olan devletlerin" kendi nükleer potansiyellerini veya "nükleer savunma kapasiteleri"ni güçlendirmelerini istemiştir. (*)

Çin yöneticileri, kendi nükleer silahlarını imal eden ülkelerin sayısının artması ve hatta Güney Afrika, İsrail ve Brezilya gibi gerici yönetim veya askeri diktatörlük altındaki ülkelerin de

*) *Jenmin Jihpao*, 25 Kasım 1971, 5 Ekim 1972.

nükleer silah sahibi olabilir duruma gelmeleri karşısında memnunluklarını gizlememektedirler. Örneğin, 26 Haziran 1975'te Brezilya'daki Çin Büyükelçisi, bu ülke ile Federal Almanya arasında nükleer işbirliği konusunda varılan anlaşmayı "büyük memnunluk"la karşıladığını söylemiştir.

Pekin'e göre, nükleer bir silahsızlanma, ancak tüm nükleer güç'ler eşit seviyede nükleer silah stokuna sahip olduktan ve nükleer silaha henüz sahip olmayan ülkeler de "kendi nükleer potansiyel"lerini yarattıktan sonra söz konusu edilebilir.

Bu görüşlerden hareket ederek, Çin yöneticileri, ülkenin askeri potansiyelini artırmak üzere emperyalist ve militarist çevrelerle yoğun bir silah pazarlığına ve ticaretine girişmişlerdir.

1977-78 yıllarında Pekin yöneticilerinin, Batı militarist çevreleriyle ilişkileri daha sıkıfıkı hale gelmiştir. Çin askeri heyetleri, NATO'nun -özellikle Batı Almanya, Fransa, İngiltere ve Japonya'nın- savaş tüccarlarıyla çok sayıda karşılıklı ziyaret ve temaslarda bulunmuşlardır.

Küba Komünist Partisi Merkez Komitesi organında bu temaslar şöyle açıklanmaktadır: (*)

"Daha 1977 yazında New York Times Gazetesi'nin sızdırdığı gizli bir belgede, Pentagon ve Dışişleri Bakanlığı'nın yüksek seviyedeki yetkilileri arasında Çin'e askeri teknoloji, haberleşme tesisleri, nükleer reaktörler, laser ekipmanları, uçaklar, helikopterler, anti-tank füzeleri sağlanması konusunda tartışmaların cereyan ettiği açıklanıyordu.

"1977 sonbaharında, Çin Genelkurmay Başkan Yardımcısı Yang Chen-wu'nun başkanlık ettiği bir Çin askeri delegasyonu Fransa'ya gitmiştir. Heyet, kara ve deniz üslerini ziyaret ederek havadan havaya

*) *Granma*, Havana, 11 Temmuz 1978; Türkçesi: *Kit-
le*, İstanbul, 24 Temmuz 1978.

ve karadan karaya atılabilen füzeler alma arzularını belirtmiştir. Bu arada bir İngiliz sözcüsü, parlamentoda yaptığı konuşmada, İngiltere'nin Çin'in dikine havalanabilen uçaklar satınalma isteğini yerine getirmeye hazırlandığını söylemiştir.

"NATO generalleri, bu saldırgan paktın askeri üslerinin muhafazasını iştiyakla savunan ve sadece Avrupa'nın sosyalist ülkelerini değil, Afrika'daki kurtuluş hareketlerini ve ilerici hükümetlerini de hedef alan bu askeri ittifakın daha da güçlendirilmesini çekingenlik duymadan destekleyen yeni ziyaretçilerden çok memnundurlar.

"Son aylarda Pekin, dünyadaki her silah satıcısının kâbesi haline gelmiştir. Çin kapılarında sıraya girenlerin listesi verilemeyecek kadar uzundur, ama bazı örneklerden söz etmeye değer:

- NATO Askeri Komisyonu'nun eski başkanı Batı Alman Generali Johannes Steinhoff ve sürpriz saldırılarda ve hava indirmelerinde uzman yardımcıları Adolf Kilmanzeg, Hendrich Tretner.

- Federal Almanya Devlet Savunma Konseyi Başkanı Manfred Woerner.

- NATO İstihbarat Servisi'nin eski başkanı Amiral Poser.

- Eski ABD Savunma Bakanı ve halen ABD Federal Enerji Ajansı yöneticisi, Pentagon şahinlerinden uluslararası yumuşamanın can düşmanı James Schlesinger.

- Pekin ziyareti sırasında açıkça İngiltere ve Çin'in Sovyetler Birliği'ni esas düşman olarak teklakki ettiklerini söyleyen İngiliz Genelkurmay Başkanı Mareşal Neil Camron.

- 9 Haziran 1977'de Japon askeri yetkililerinin Çin ziyaretlerinin artacağını beyan eden eski Japon Genelkurmay Başkanı Kideo Miyoşi.

- Japon Ulusal Savunma Koleji'nde öğretim üyesi

Hsiao İsaşına da Çin'i ziyaret edenler arasında Çin yetkililerinin uzun bir süreden beri Japon Kara Kuvvetleri İstihbarat Dairesi'nin yüksek rütbeli subaylarıyla temas halinde oldukları da biliniyor.

"Asya olaylarında uzmanlaşmış bir dergi olan *Far Eastern Economic Review*'un yaptığı tahminlere göre, Çin'in askeri harcamaları yılda 28 milyar doları aşmaktadır.

"1978 Nisan ayında Avrupa Ortak Pazar'ı, Çin'i, en fazla müsaadeye mazhar ülke statüsüne dahil etmiştir. Bu statü, Çin ile kapitalist Batı Avrupa ülkeleri arasında artan bir ticarete olanak vermektedir.

"Gerçek stratejik amaç, bunun da ötesindedir. Batı Avrupa'yla bu bağlar, alışverişler ve kredi ilişkileri sonucunda yeni mandarinler, Batı Avrupa'nın kapitalist ülkelerinin askeri cephaneliklerinin kapılarının kendilerine açılacağını ummaktadırlar."

balkanlar'da provokasyon

Çin'in bugünkü dış politikasının ana özelliklerinden biri de, Sosyalist Topluluğa üye ülkelere karşı sürdürdüğü düşmanca tavır ve bu ülkelerin arasını açmak için sürekli provokasyonda bulunmasıdır.

Pekin yönetimi, daha 1974 yılında, sosyalist topluluğun artık var olmadığını ilan etmiştir. Bu yargıyı ilan ettikten sonra da, Sovyetler Birliği'nin yanısıra, sosyalist ülkelerin askeri savunma örgütü Varşova Anlaşması'nı ve ekonomik alandaki ortak örgütü olan Karşılıklı Ekonomik Yardımlaşma Konseyi'ni hedef alan yoğun bir saldırı kampanyasına girişmiştir. Bu saldırılarda, Avrupa'daki sosyalist ülkelerin, Sovyetler Birliği'ne karşı, NATO ve AET ile iyi ilişkiler oluşturmaları yolunda "nasihat"leri dillerinden düşürmez olmuşlardır.

Çin'in bu provokatif tavrı, tıpkı Orta Doğu'da olduğu gibi, Balkanlar'da da anti-emperyalist ve barışçı gelişmeleri önleyerek bu bölgenin ülkelerini hem Sovyetler Birliği'ne, hem de birbirlerine

karşı kışkırtmak, böylece bulanık suda balık avlamak amacına yöneliktir.

Sadece 1977 yılının son üç ayı içerisinde, Çin basınında, KEYK'i ve Varşova Paktı'nı hedef alan tam 32 makale yayınlanmıştır.

Bütün bu makalelerde, kendi ifadeleriyle KEYK tuzağına düşürülmüş bulunan "küçük ve orta çapta-ki ülkeler" in büyük zorluklarla karşı karşıya buldukları iddia edilmektedir.

1956 yılına kadar ÇHC liderleri KEYK'in işleyişine katılmadıkları gibi, bu konuda bir görüş belirtmekten de kaçınmışlardı. Zamanla Çin yönetimindeki enternasyonalist unsurların ağır basması sonucu, Pekin'in sosyalist ülkelerin ekonomik entegrasyonu konusundaki tavrı da değişmiştir. 1956'dan itibaren ÇHC temsilcileri KEYK daimi komisyonlarının çalışmalarına katılmağa başlamışlardır. Buna rağmen Başkan Mao, kapalı kapılar ardındaki konuşmalarında, sosyalist ülkelerin ekonomik entegrasyonuna karşı tavrını sürdürmüştür. 1960 yılında ekonomi politik üzerine bir Sovyet ders kitabının üzerine düştüğü notta, "Farklı nüfuslara, farklı ekonomik kaynaklara, farklı tarihsel koşullara sahip olan ve bazılarında diğerlerinden önce devrim yapılmış bulunan ülkeler arasında eşitlik sağlamak nasıl mümkün olabilir?" diye sorarak sosyalist uluslararası işbölümünün "kötü bir yöntem" olduğunu ima etmiştir.

1961'de ÇHC, KEYK ile ilişkilerini gevşetmeğe başlamış, 1962'de de "Uluslararası Sosyalist İşbölümünün Temel İlkeleri"ni görüşüp onaylamak üzere bir araya gelen KEYK üyesi ülkeler komünist ve işçi partilerinin toplantısına katılmayı reddetmiştir. Pekin, bu olumsuz tavrını, Çin'in tek başına bütünsel bir ekonomik sistem oluşturmak istediği, ihtisaslaşmanın ise, bir ülkeye diğer ülkeler üzerinde ekonomik yardım suretiyle baskı yapma imkanı vereceği savına dayandırmıştır. Bununla beraber, 1963 Haziran'ında *Uluslararası Komünist Ha-*

reketin Genel Çizgisi Üzerine Öneri başlıklı maocu belge yayınlanıncaya kadar sosyalist ülkelerin ekonomik bütünleşme çalışmalarına doğrudan bir saldırıda bulunmamıştır. Sosyalizm ve komünizmde büyük boyutlara ulaşan ekonominin enternasyonalleştirilmesi yolundaki nesnel tarihsel eğilimi, sosyalist sisteme "kapitalist ülkeler arasında mevcut pratikleri" benimsetme arzusu olarak göstermeğe çalışan bu broşürün yayınlanmasından sonra Çin liderleri, sosyalist ekonomik entegrasyon ile kapitalist dünyadaki entegrasyon süreçlerini, aynı türden olgular olarak göstermeğe başlamışlardır. KEYK'in, ekonomik entegrasyon yoluyla, sadece Sovyetler Birliği'nin çıkarlarına hizmet ettiğini, Sovyet ulusal ekonomisinin aslında bir çıkmazda olduğunu, onu güçlendirmek için KEYK üyesi diğer ülkelerin üretimlerinin hızla düşürüldüğünü iddia etmişlerdir.

Oysa, gerçek bunun tamamen tersidir. 1949 yılında kurulmuş bulunan Karşılıklı Ekonomik Yardımlaşma Konseyi, kuruluşunun otuzuncu yılında Avrupa, Asya ve Amerika kıtalarından 10 sosyalist ülkeyi bir araya getiren ve 430 milyon insanın ilerleme yolundaki gayretlerini birleştiren uluslararası sosyalist bir mekanizmadır.

30 yıl süresince KEYK üyesi ülkeler, ekonomik potansiyellerini, daha önce hiçbir entegrasyonda görülmemiş bir tempoyla artırmışlardır. 1978 yılında üye ülkelerin ulusal gelirleri 1948 yılındaki seviyelerine göre ortalama 10 misli, sanayi üretimleri ise 17 misli artış göstermiştir. Yeryüzü topraklarının yüzde 19'unu ve dünya nüfusunun yüzde 10'unu temsil eden KEYK üyesi ülkeler, bugün dünya ekonomisinde birinci sırayı işgal etmektedirler. Dünya sanayi üretiminin üçte birini ve sanayi üretimi artışının ise yarısını KEYK üyeleri sağlamaktadır. KEYK'in toplam ekonomik gücü, hem ABD'ninkine hem de Batı Avrupa ülkelerinin toplamıninkine göre daha yüksektir.

Kardeş ülkelerin ulusal gelir artış oranı kapitalist dünyanınkinin üç misli, sanayi üretiminin artış oranı ise dört mislidir. Sosyalist topluluk, bu yapısıyla, dünyanın en dinamik ekonomik gücünü oluşturmaktadır.

KEYK üyesi ülkelerin çoğunun bir zamanlar sadece tarımsal ürünler satan geri ülkeler oldukları dikkate alınır, başarının önemi daha iyi anlaşılır. Bu ülkelerde sosyalizm insanın insan tarafından sömürsüne ve ulusal eşitsizliklere son vermiş, ülkeler ve ulusların sosyo-ekonomik gelişme düzeyleri arasındaki eşitsizliği ortadan kaldırmıştır.

Son yıllarda KEYK'in Vietnam, Küba ve Mogolistan gibi kardeş ülkelere sağladığı yardımların bu ülkeler ekonomilerine hızlı bir atılım kazandırması KEYK'in "sosyalist dayanışma"nın somut bir örneği olduğunu göstermektedir.

KEYK üyesi ülkeler komünist partileri arasında sık sık yapılan ikili veya çok taraflı görüşmelerde, ekonomik ve kültürel gelişmeye ilişkin sorunlar birlikte ele alınmakta, uluslararası planda uyumlu bir politika belirlenmektedir.

KEYK'in 1969 Nisan'da Moskova'da yapılan özel bir toplantısında, üye ülkelerin sosyalist ekonomik entegrasyonu konusunda uzun erimli hedefler belirlenmiştir. 1971'de bu hedefleri somutlayan bir program onaylanmıştır. Bu programda tabii kaynakların herkesin yararına olacak şekilde ortaklaşa değerlendirilmesi, ortak ihtiyaçları karşılamak üzere büyük sanayi komplekslerinin ortaklaşa yapımı, üye ülkelerin tüm sanayi sektörleri ve işletmeleri arasında uzun erimli planlı bir işbirliğinin gerçekleştirilmesi öngörülmektedir.

KEYK üyesi ülkeleri, bu programı büyük bir titizlikle uygulayagelmektedirler. Bu uygulama, uluslararası sosyalist işbölümünün mükemmelleştirilmesi bakımından öncelik taşımakta ve sosyal üretimin yoğunlaştırılması, bilimsel ve teknik dev-

rimin yeni buluşlarının hızla kullanılabilir hale getirilmesi bakımından güçlü bir araç teşkil etmektedir.

Bu uygulama sayesinde ki, son on yıl içerisinde KEYK üyesi ülkelerin sanayi potansiyeli iki misline çıkmıştır. Üye ülkeler arasındaki ticari alışveriş ise üç mislini bulmuştur.

Entegrasyon süreci, giderek daha yoğunluk ve çeşitlilik kazanmaktadır. Kardeş partilerin otuz yıllık süre içerisinde kolektif çalışma uygulamak suretiyle elde ettikleri başarılarından birisi, entegrasyonun ekonomik mekanizmasının yerine oturtulması olmuştur. Uluslararası sosyalist işbölümünün derinleştirilmesinin ve işbirliğinin ana yönü, KEYK üyesi ülkelerin planlama alanında ortaklaşa çalışmalarıdır.

KEYK'in tarihinde ilk defa olarak, 1976-1980 dönemi için üye ülkelerin çok yönlü entegrasyon önlemleri konusunda somut bir plan uygulamaya konulmuştur. Bu plan, büyük sanayi komplekslerinin ortaklaşa yapımını öngörmektedir.

Bu dönemde, uzmanlaşma ve ortak-yapım konularında da ileri adımlar atılmıştır. Bu amaçla, 100'den fazla çok taraflı ve binlerce ikili anlaşma imzalanmıştır. Sadece mekanik yapımlar alanında, 8.000'den fazla maddenin ortak-yapımıyla ve bu alanda uzmanlaşmayla ilgili 80'den fazla anlaşma yürürlüğe sokulmuştur.

Bugün KEYK üyeleri arasındaki bilimsel ve teknik işbirliği çalışmalarına 3.000'den fazla araştırma ve etüd enstitüsü, çeşitli yüksek okullar ve Bilimler Akademileri'ne bağlı 200'den fazla enstitü katılmaktadır. Ayrıca, bilimsel-teknik yönlendirmede koordinasyonu sağlamak üzere 56 merkez yaratılmıştır. Ortak çabalar sayesinde, 14.000'den fazla teorik ve uygulamalı çalışma gerçekleştirilmiş, bunların büyük bir kısmı uygulamaya sokularak ekonomik sonuçları alınmağa başlanmıştır.

Enformatik alanındaki işbirliği de, beklenenin ötesinde olumlu sonuçlar vermiştir. Bu sayede kısa zamanda tek bir kompüter sistemi oluşturulmuştur. Uzay alanında KEYK üyesi ülkeler ortak bir program uygulamaya başlamış, 1978 yılında çeşitli sosyalist ülkelerin vatandaşlarından oluşan kozmonot ekipleri ilk ortak uçuşu gerçekleştirmişlerdir.

Sosyalist ülkeler arasındaki çok-çeşitli işbirliği, yeni dünyayı yaratan milyonlarca ve milyonlarca insanın katıldığı bir boyuta ulaşmıştır.

1978'in yazında toplanan KEYK'in 32. Oturumu'nda, enerji, yakıt ve hammaddeler sektöründe, tarım ve yiyecek sanayii sektöründe ve mekanik yapımlar sektöründe uzun erimli işbirliği planları onaylanmıştır. Ayrıca, tüketim maddeleri üretim sektörü ve ulaşım araçlarının geliştirilmesi konularında da uzun vadeli planlara son biçimleri verilmiştir.

Enerji ve yakıt sorunu konusunda KEYK üyelerinin tutumu, bu işbirliği ve karşılıklı yardımlaşmanın yararlılığı konusunda net bir fikir verebilir. Bu konuda onaylanan plan, enerji kaynaklarının en ekonomik ve en rasyonel şekilde tüketilmesini sağlamağa, yakıt ve enerji yapısını elle tutulur şekilde değiştirmeye ve atom enerjisini daha kullanılır hale getirmeye yöneliktir. 1990 yılına kadar KEYK üyesi ülkelere toplam 37 milyon KW gücünde nükleer enerji santralleri kurulması öngörülmektedir. Sovyetler Birliği'nde her biri 4 milyon KW gücünde iki nükleer enerji santrali kurulacak ve buralardan sağlanacak olan enerji kardeş sosyalist ülkelere sevkedilecektir. Ayrıca, atom santralleri için gereçlerin yapımında da ortaklığa ve uzmanlaşmaya gidilmesi kararlaştırılmıştır.

Yine KEYK sayesinde ki, 1971-1975 döneminde, üye ülkelere Sovyetler Birliği'nden akaryakıt sevkiyatında iki misli artış kaydedilmiştir. İçinde bulunduğumuz beş yıllık plan döneminde Sovyetler Birliği'nin diğer üye ülkelere akaryakıt ve diğer enerji maddeleri sevkiyatı yüzde 43 oranında, ma-

kina ve diğer gereçler sevkiyatı ise yüzde 65 oranında artırılmış olacaktır.

31 Ocak 1977'de yayınladığı bir yazıda *Jenmin Jihpao* Gazetesi, KEYK üyesi ülkelerin ortak yapım projelerinin sadece Sovyetler Birliği'nin çıkarlarına hizmet ettiği iddiasını ortaya atmıştır. Örneğin, KEYK üyelerinin ortak çabasıyla gerçekleştirilmekte olan Orenburg - Sovyet Batı Sınırı gaz paylayını projesini söz konusu gazete, "felaket getirici bir girişim" olarak nitelemiştir. Oysa, proje KEYK üyesi ülkelerin her biri için o kadar verimli perspektifler taşımaktadır ki, Romanya bile, kendisi tabii gaz kaynaklarına sahip bulunduğu halde, daha rasyonel ve ekonomik bulunduğu için bu projenin gerçekleştirilmesine katılmıştır.

Sosyalist ülkelerin ekonomik entegrasyonu, karmaşık bir süreçtir. KEYK üyesi ülkeler bu alanda öncü rol oynamaktadırlar. Tarihte misli görülmemiş çapta ortak projelerin uygulanmaya konulması, hiç şüphesiz KEYK üyesi ülkeleri yepyeni sorunlarla da karşı karşıya getirmekte, fakat tüm bu sorunların üstesinden aynı işbirliği anlayışı içinde ve sosyalist yarını kurmak azmiyle gelinmektedir.

Sosyalist topluluğun bitip tükenmez ekonomik ve bilimsel-teknik kaynakları, KEYK'in demokratik yapısı, ortaklar arasında hak eşitliği, bu işbirliği örgütünün prestijini uluslararası planda son derece artırmıştır.

Buna karşılık Çin propaganda mekanizması, sosyalist topluluğu ve KEYK örgütünü, "yeni sömürgeciliği uygulama aracı" olarak göstermeğe çalışmaktadır. Oysa, gelişme yolundaki ülkelerin gerek Sovyetler Birliği ve gerekse KEYK üyesi diğer sosyalist ülkelerle işbirliği isteği son yıllarda büyük bir hızla artmaktadır.

Vietnam Sosyalist Cumhuriyeti'nin 1978 yılında KEYK'e katılması, topluluğun hayatiyetini ve itibarını daha da artırmıştır. Üye olmamakla birlikte Yugoslavya da, KEYK ile aktif işbirliği yapmakta-

dır. Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti, Laos, Angola ve Etyopya da, KEYK'in çalışmalarına gözlemci olarak katılmaktadırlar.

KEYK üyesi ülkeler, farklı sosyal rejimlere sahip ülkeler arasında karşılıklı çıkar temeli üzerine eşit bir ekonomik işbirliği kurulması için mücadele etmektedirler. KEYK ile Finlandiya arasında imzalanan işbirliği anlaşması, bu tutumun bir başarısıdır. Aynı şekilde KEYK ile Irak ve Meksika arasında da işbirliği anlaşmaları imzalanmıştır.

KEYK üyeleri, Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konferansı Sonuç Belgesi'nin özüne uygun bir dış politika izlemektedirler. Nitekim üye ülkeler adına KEYK, Avrupa Ekonomik Topluluğu'na resmi ilişki kurma önerisinde bulunmuştur.

KEYK ile işbirliği yapan gelişme yolundaki ülkeler, bu işbirliğinin, kendi tabii kaynaklarına sahip çıkma, tekellerin dayatmasından kurtulma olanağı sağlayıcı nitelikte olduğunu deneyleriyle görmektedirler. KEYK üyesi ülkeler, bugüne kadar 78 bağımsız Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkesine çok taraflı ekonomik ve teknik yardımda bulunmuşlardır. KEYK'in yardımıyla bu ülkelerde 2.685 sanayi v.b. işletme kurulmuş olup 875 proje de gerçekleştirilmiştir. KEYK üyesi ülkelerin yüksek ve teknik okullarında, gelişme yolundaki ülkelere 43.000 öğrenci çeşitli ihtisas alanlarında yetiştirilmişlerdir. Ayrıca bu ülkelerin gençleri için KEYK tarafından özel burs fonları ayrılmıştır.

Sovyetler Birliği'nin ve diğer KEYK üyesi ülkelerin yapıcı tutumu, kendisini genel olarak Balkanlar'da, Avrupa'nın doğusunda çeşitli milliyetlerin, kültürlerin ve siyasal rejimlerin girift olarak bir arada bulunduğu bu bölgede izledikleri siyasette de görülmektedir.

Bilindiği gibi, Balkanlar, bu özelliği nedeniyle, geçen yüzyıldan beri emperyalist güçlerin av

alanlarından biri olmuş, ülkeler ve uluslar arasındaki çelişkiler sürekli kıskırtılarak halklar birbirine düşürülmüş, "böl ve yönet" politikası uygulanarak zayıf düşürülen Balkan ülkeleri üzerinde uluslararası tekellerin çıkarlarına hizmet eden her türlü provokasyon uygulanmıştır.

Bu provokatif siyaset emperyalistler tarafından öylesine başarılı uygulanmıştır ki, uluslararası siyaset literatüründe, başka bölgelerde de bu tip yöntemlerin uygulanması "balkanlaştırma" olarak isimlendirilmiştir.

Türkiye, Bulgaristan, Yunanistan, Romanya, Yugoslavya ve Arnavutluk halkları, emperyalizmin bu kirli komplolarının acısını yıllar boyu çekmişlerdir.

Ne var ki, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra bu ülkelerin büyük kısmında halk demokrasilerinin kurulmasıyla, halklar arasında barış ve işbirliği yolunda bu bölgede ileri adımlar atılmıştır.

Sovyetler Birliği'nin 1959'da Balkanlar'da nükleer silahlardan arınmış bir bölge yaratılması, 1963'de Akdeniz'in yine nükleer silahlardan arınmış bir bölge haline getirilmesi önerileri, Bulgaristan'ın Balkan ülkelerinde kısmi silahsızlanmaya gidilmesi ve Bulgaristan ile Yunanistan arasında bir saldırmazlık paktı imzalanması önerisinde bulunması ve diğer sosyalist Balkan ülkelerinin aynı yoldaki girişimleri, Balkan yarımadasının bir barış ve iyi komşuluk ilişkileri bölgesi haline getirilmesi yolunda ileri adımlar olmuştur.

Örneğin Türkiye'nin gerek Bulgaristan ile gerekse Romanya ile ilişkileri son yıllarda önemli gelişmeler göstermiştir. Gerek Bulgaristan ve gerek Romanya ile imzalanan ticari ve kültürel işbirliği anlaşmaları, herşeyden önce büyük ithalat ve yatırım zorlukları içerisinde bulunan Türkiye'nin ekonomik sorunlarının çözümüne elle tutulur katkılar getirmektedir. Bu planda Sovyetler Birliği'nin, hiçbir siyasal karşılık gözetmeksizin, ta-

mamen "barış içinde bir arada yaşama" ilkesi çerçevesinde ve "iyi komşuluk ve dostluk ilişkileri" temeli üzerine Türkiye ile yaptığı çeşitli anlaşmalar, Türkiye'nin birçok tarım ürünlerine pazar açılmasına, buna karşılık çeşitli ağır sanayi tesisleri kurabilmek için Sovyetler Birliği'nden geniş kredi ve teknoloji yardımı görmesine olanak vermiştir.

Sosyalist topluluk üyesi ülkeler Balkanlar'da barış ve güvenliğin sağlanması yolunda olumlu çabalarını sürdürür, özellikle Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Sözleşmesi'nin imzalanmasından sonra bu gayretlerini daha da yoğunlaştırırken, Çin Halk Cumhuriyeti yöneticileri, bu bölgedeki devletlerin arasına nifak sokmak için ellerinden geleni yapmışlar, örneğin Arnavutluk'u bu siyasetlerinin uygulanmasında yıllarca bir sıçrama taşı olarak kullanmışlardır.

Ne var ki, Sovyetler Birliği'ni ve diğer sosyalist topluluk ülkelerini "hegemonyacılık ve diğer ülkeleri sömürmek"le suçlayan Çin Halk Cumhuriyeti'nin maskesi, son yıllarda Çin'in bu küçük Balkan ülkesine her türlü yardımı kesmesiyle düşmüş, kimin sömürücü ve hegemonyacı olduğu apaçık meydana çıkmıştır.

Zeri i Popullit Gazetesi'nde yayınlanan Arnavutluk Emek Partisi Merkez Komitesi'nin Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi ve Devlet Konseyi'ne yolladığı mektup, Çin'in ikiyüzlü tutumunu bütün çıplaklığıyla ortaya koymaktadır. (*)

Gazetenin açıklamasına göre, Çin yöneticileri, son zamanlardaki emperyalizmle işbirliğine yönelen tutumlarını eleştirdiği için, Arnavutluk'a her türlü krediyi kestikleri gibi, bu ülkede bulunan 513 Çinli uzmanı da geri çekmişlerdir.

AEP'nin söz konusu mektubunda Çin'in bu tutumu, şöyle teşhir edilmektedir:

*) *Zeri i Popullit*, Tiran, 29 Temmuz 1978.

"Bu kallesçe ve sosyalist Arnavutluk'a karşı düşmanca kararınızla, iki ülke arasında resmen mevcut anlaşmaları arsızca çığnediniz, temel uluslararası kuralları ve normları hukuka aykırı şekilde kabaca ayaklar altına aldınız, ideolojik farklılıkları Arnavutluk ile devletlerarası ilişkilere bulaştırdınız... Arnavutluk'a karşı bu düşmanca hareketinizle, ülkemizin ekonomisine ve mücadeleye potansiyeline darbe vurmaya amaçladınız, Arnavutluk'un devrim ve sosyalizm davasını dinamitlemek istediniz. Arnavutluk Emek Partisi Merkez Komitesi ve Arnavutluk Hükümeti, Arnavutluk'a yardımını kesmiş olmanızı, dünya kamuoyu önünde, büyük-güç anlayışı içinde girişilmiş karşı-devrimci bir hareket olarak takbih etmektedir.

"Bu, Çin yönetiminin entrikacı özünü ortaya koyan bir tavidir. Bunu yaparken, Arnavutluk'un izole olacağını, Çin olmazsa ayakta kalamayacağını düşlediniz. Böylece, Arnavutluk'un emperyalizmin kurbanı olacağını sandınız.

"Çin yöneticileri artık marksizm-leninizm'den ve proleter enternasyonalizmi ilkelerinden tamamen yüz çevirmişlerdir. Amerikan emperyalizmiyle, uluslararası sermaye ve gericilikle işbirliği halindedirler. Artık devrim ve kurtuluş güçlerine yardımcı olmayı ve destekte bulunmayı reddetmektedirler. Çin'i, emperyalist bir süper-güç haline getirmek için ellerinden geleni yapmaktadırlar."

Balkanlar'daki tek müttefikini dahi kendi sapık tutumlarını onaylamadığı için böylesi yüzüstü bırakan Pekin yöneticileri, Balkanlar'daki diğer ülkelerin de arasını açmak, onları birbirine düşürmek için her türlü entrikaya başvurmaktadır.

Nitekim, Çin Başbakanı ve Çin Komünist Partisi Başkanı Hua Kuo-feng, 1978 Ağustos'unda, bu amaçla Romanya ve Yugoslavya'ya birer gezi yapmıştır.

Çin yönetimi, özellikle Romanya ve Yugoslavya'nın dış politikasını, bu ülkeleri Sovyetler Birliği'ne ve sosyalist topluluğa karşı çıkarmak için

istismar etmek niyetindedir. Hua'nın özellikle Yugoslavya'da Sovyetler Birliği'ni karalamak için "İnsan hakları" konusunda emperyalist güçlerle tıpatıp aynı ağzı kullanarak saldırılarda bulunması, bu niyetini açıkça ortaya koymaktadır.

Başkan Hua'nın bu seyahati, daha önce bir başka Çin yöneticisinin Türkiye'ye yaptığı ziyaretle aynı bütünsellik içinde ele alınmak gerekir.

Çin Dışişleri Bakanı Huang Hua, Haziran 1978 ortalarında Türkiye'ye "sürpriz" bir ziyarette bulunmuştur. Maocu diplomasinin bir numaralı uygulayıcısı, görünüşe göre, zamanın dışişleri bakanı Turan Güneş'in dört yıl önce Çin'e yapmış olduğu ziyareti iade etmek üzere gelmiştir. Ancak, Günaydın Gazetesi, Ankara diplomatik çevrelerine dayanarak verdiği haberde, Huang Hua'nın Zaire, Belçika ve Hollanda'yı ziyaret programına Türkiye'nin son anda dahil edildiğini açıklamıştır. O kadar ki, Türkiye ziyaretinin, Başbakan Ecevit'in Moskova gezisinin hemen öncesine rastlatılabilmesi için Huang'ın seyahat programı alelacele değiştirilmiştir.

Ama, bu ziyaretin amacı, sadece SSCB-Türkiye ilişkilerinin olumlu yönde gelişmesini sabote etmekten ibaret kalmamıştır. Nitekim, Yürüyüş Dergisi, ziyaretin ardındaki diğer hesapları şöyle açıklamıştır: (*)

"Huang'ın ziyareti, yalnız Ecevit'in Moskova gezisinin öncesine değil, aynı zamanda Ankara Hükümeti'nin NATO merkezleriyle pazarlıklarının yoğunlaştığı bir döneme rastlatılmıştır. Böyle bir dönemde Çin Dışişleri Bakanı'nın, NATO'nun meziyetlerini, soğuk savaşın faziletlerini, silahlanma yarışının erdemlerini öven diplomatik 'reklam broşürleri'ni çantasına doldurarak apar topar Türkiye'ye gelmesi rastlantı değildir.

*) Yürüyüş, 20 Haziran 1978, s.6.

"Huang'ın Türkiye ziyareti boyunca Ecevit Hükümeti'ne ve Türkiye kamuoyuna iletmek için didinip durduğu mesajın özü, Türkiye'nin NATO ile bağlarının güçlendirilmesi, silahlanma yarışına daha büyük bir hız verilmesi zorunluluğudur. Huang, yalnız Türkiye'nin NATO'da kalmasının sözde Akdeniz'de barışın korunması için önem taşıdığını ilan etmekle kalmamış, aynı zamanda 'Sovyet tehdidi' masalını en ilkel bir üslupla yeniden piyasaya sürmüştür. Huang, meşhur 'Sovyetler Birliği'nin Batı Avrupa'yı kanatlardan kuşatması teorisini', Dışişleri Bakanı Ökçün'ün verdiği yemekteki konuşmasında dilinden düşürmemiştir. Maoçu diplomasinin temsilcisine göre, böyle bir strateji izleyen Sovyetler Birliği, 'Orta Doğu, Afrika ve diğer bölgelerde azgın saldırı, yayılma ve yıkıcılık faaliyetlerine girişmiştir'. Bu sözlerle Türkiye, 'Sovyet tehdidi'nin baş hedeflerinden biri olarak gösterilmeye çalışılmaktadır. Daha açık bir deyişle, Türkiye Sovyetler Birliği'ne karşı silahlanma yarışına daha aktif bir biçimde katılmaya çağırılmakta, özellikle topraklarımızdaki Amerikan ve NATO saldırı üslerinin korunması ve güçlendirilmesi için davetiye çıkartılmaktadır. Huang'ın bu sözleri açıkça faşist basının sayfalarında en cafcaflı övgülerle göklere çıkarılmış; Huang, yerli anti-Sovyet, Amerikancı koronun assolisti olarak adeta omuzlara kaldırılmıştır. Bir yanda bu olurken, burjuvazi Çin'i sola yönelik potansiyeli yanlış kanallara sürükleyen bir ideolojik ambargo olarak da görmektedir.

"Huang'ın böyle bir programla alelacele Türkiye'ye düzenlediği gezinin, Washington'daki NATO zirvesinin hemen ertesinde gerçekleşmesi ve gezinin diğer iki durağının Brüksel ve Zaire olması, karanlık tabloyu tamamlamaktadır. Brüksel NATO'nun başkenti, Zaire ise NATO'nun Afrika'da kendisine seçtiği yeni hareket sahasıdır. Washington'da NATO nun yeni silahlanma maraton programının onaylandı-

ğı, bu arada NATO şeflerinin soğuk savaşı hortlatmak için sahte bahaneler yaratma peşine düştüğü bir dönemde Çin Dışişleri Bakanı, Ankara'ya, NATO'nun güneydoğu kanadının güçlendirilmesi için akıllı hocalığı işleviyle gelmiştir. Zaire'deki emperyalist müdahaleye açıkça silahlı kuvvet göndererek katılma vaadlerinde bulunan Çin yönetimi, NATO'nun Doğu Akdeniz'e ilişkin planlarını da yeni bir ambalaj içinde piyasaya sürme işlevini üstlenmiştir. Böylece Türkiye'deki anti-sovyetizm müşterileri de kızıştırılmağa çalışılmaktadır.

"Maocu Çin yönetiminin Dışişleri Bakanı Ankara'da ve İstanbul'daki temaslarını sürdürürken yerli maocu basının son aylarda kabaran soğuk savaş kışkırtmalarına övgüler dizmesi dikkatlerden kaçmamıştır. Günlük maocu ceride, soğuk savaşın ABD'deki en azılı şampiyonlarının başı Brzezinski'yi barış meleği gibi gösterme çabasına girmiştir. Aynı ceride, son zamanlarda Brzezinski'nin kırdığı diplomasi potlarını tevil etmek için ABD Dışişleri Bakanı Vance'ın yaptığı açıklamaları bile, 'Sovyet tehdidine teslimiyet'in bir örneği olarak göstermeye kalkışmıştır. Maoculuğun soğuk savaş şakşakçılığına özellikle hız vermesi, Çin Dışişleri Bakanı'nın gezisinin, NATO merkezlerinin uluslararası ortamı yeniden gerginleştirmek için başlattıkları yeni kampanya ile sıkı sıkıya ilişkili olduğunu göstermektedir.

"Huang'ın gezisi sırasında Türkiye ile Çin arasındaki ekonomik ilişkiler konusu, yok denecek kadar geri plana itilmiştir. Huang ile hükümet yetkilileri arasındaki görüşmeler sonunda, sadece iki ülke arasındaki ekonomik ilişkilerin geliştirilmesine ilişkin bir tasarının incelenmek üzere Çin tarafına verildiği açıklanmıştır. Bu durum, Çin Dışişleri Bakanı'nın gezisinin, içinde bulunulan günlerde gerçekte yalnızca politik amaçlar için düzenlendiğini gösteren bir başka kanıttır. Gezi öncesinde ekonomik ilişkiler konusunda hemen hemen

hiçbir hazırlığın yapılmadığı, bu konuya görüşmeler sırasında 'adet yerini bulsun' biçiminde yer verildiği anlaşılmaktadır. Özellikle Çin heyeti, iki ülke arasındaki ekonomik ilişkilerle ilgili hiçbir somut öneri sunmamıştır. Türkiye'yi 'Sovyet tehdidinden kurtarma'(!) telaşıyla alelacele zamanlaması yapılan gezi için Çin heyeti, 'ekonomik işbirliği' gibi 'sudan' konularda gerekli hazırlığı yapacak vakit bulamamış olsa gerekir.

"Huang'ın Ankara'daki temasları sırasında gerek Başbakan Ecevit, gerekse Dışişleri Bakanı Ökçün, 'iki ülke arasında hiçbir sorunun bulunmadığı' 'pek çok konuda görüş birliğine yada benzerliğine' ulaşıldığı yönünde açıklamalarda bulunmaya özellikle dikkat ettiler. Ökçün, özellikle 'uluslararası yeni ekonomik düzen, gelişmekte olan ülkelerin durumu' gibi konularda Huang'la tam bir görüş birliğine varıldığını açıkladı. Bu açıklamalar kuşkusuz, bir yönüyle olağan diplomatik ifade kurallarını yansıtmaktadır. Ne var ki, bu tür ifadeler, Maocu Çin yönetimi ile ilişkiler gibi bir konuyu ilgilendirdiği ölçüde, kaçınılmaz olarak diplomatik kuralların ötesinde bir anlam kazanmaktadır.

"Çin yönetiminin uluslararası sorunlardaki bütün 'görüş'lerini tek bir temele, Sovyet düşmanlığı ve uluslararası gericilikle işbirliği temeline dayadığı bilinmektedir. Uluslararası yumuşama, nükleer ve konvansiyonel silahsızlanma, askeri blokların geleceği, dünyada sıcak savaş noktalarının ortadan kaldırılması gibi günümüzün en acil sorunlarında Çin yönetimi en gericici soğuk savaş taraftarlarıyla aynı tutumu paylaşmaktadır. Bu açık olgu karşısında, Ecevit Hükümeti'nin, Çin yönetimiyle hangi uluslararası sorunlarda 'görüş birliği'ne vardığını açıkça ortaya koyması gerekir. Böylesi önemli bir soru karşısında 'eveleme' taktiğine başvurulması, maocu Çin yönetiminin, Türkiye'nin özellikle Sovyetler Birliği

ve ilerici, anti-emperyalist ülkelerle ilişkilerine gölge düşürme tuzağına kapılmak anlamına gelecektir.

"Dışişleri Bakanı Ökçün'ün görüş birliğine varılan konular arasında saydığı 'yeni uluslararası ekonomik düzen' konusunda da, maocu yönetimin bilinen tutumu, genç bağımsız devletleri Sovyetler Birliği'ne karşı kışkırtma, onları emperyalizmin yeni-sömürgeci politikasına teslim etme amacına yöneliktir. Huang'ın bu konuda kullandığı tumturaklı sözlerinin arkasında, meşhur 'üç dünya' teorisinin, genç bağımsız devletleri dünya devrimci güçlerinden koparıp yalnızlığa itme, maceracılığa sürükleme niyeti yatmaktadır.

"Ecevit Hükümeti'nin, Çin yönetiminin özellikle Kıbrıs konusundaki politikasından destek bulmaya çalıştığı anlaşılıyor. Gerçekten de Hua, Ankara'daki açıklamalarında, Kıbrıs sorununun, uluslararası kapsamı genişletilmeden sadece 'ilgili taraflar' arasındaki görüşmelerle çözümlenmesi gerektiğini öne sürerek Ankara'nın görüşünü desteklemiştir. Huang'ın bu açıklaması, doğrudan doğruya, Kıbrıs sorununun Birleşmiş Milletler çerçevesinde çözümlenmesi girişimlerini sabote etmeye, sorunu Türkiye ile Yunanistan arasında bir 'NATO içi aile sorunu' olarak göstermeye yöneliktir. Huang, böylece bir kere daha NATO adına akıl hocalığı yapma işlevini üstlendiğini göstermiştir. Bu konuda Ecevit Hükümeti'nin maocu Çin yönetimiyle 'görüş birliği'ne varması bir sürpriz değildir ama, bölge ve dünya barışı adına büyük bir talihsizliktir."

Soyut "çok yönlü ilişkiler" sürdürme hesabı içinde Çin Halk Cumhuriyeti'nin barış düşmanı ve hegemonyacı emellerine alet olmak, gerek dünyanın bu en hassas bölgesinde halkların güvenliği açısından, gerekse Balkanlar ile Orta Doğu arasında köprü niteliği taşıması bakımından özel bir konuma sahip bulunan Türkiye'nin insanlığa karşı sorumlulukları açısından büyük tehlikelere gebedir.

Türkiye Hükümeti, Çin'in entrikalarına geldiği takdirde, hem emperyalist kuvvetlerin çıkarlarına hizmet politikasını bu kez dolaylı olarak sürdürmek durumunda olacak, hem de, son zamanlarda, sosyalist ülkelerle ve bağlantısız ülkelerle geliştirmeye çalıştığı ilişkilere kendi eliyle darbe vuracaktır.

Bu gerçeği tam kavrayabilmek için, Pekin yönetiminin Orta Doğu'da izlediği ikiyüzlü, devrimci ve kurtuluşçu güçlere düşman, hatta ihanetini emperyalizmin bu bölgedeki jandarması İsrail ile aynı cephede yeralacak kadar ileri götüren tutumunu ayrıntılı olarak görmek gerekir.

orta doğu'da Çin ihaneti

International Affairs Dergisi'nin "Pekin'in Orta Doğu Siyaseti" başlığıyla bu konuda yayınladığı bir incelemede şu gerçekler yer almaktadır: (*)

Birkaç yıldıan beri siyonist ve pro-siyonist basınının (sadece İsrail'dekiler değil, ABD, İngiltere, Fransa ve diğer Batı lkelerinde yayınlananlar da dahil) z olarak Çin yönetiminin siyasal çizgisini, özellikle de Orta Doğu'ya ilişkin tutumunu eleştirmemeleri dikkati çekicidir.

Her ne kadar Pekin yöneticileri siyonizm'i ve İsrail egemen çevrelerinin izlemekte olduğu siyaseti eleştirir grnmekteyseler de, pratikteki tutumlarıyla tamamen İsrail'in uzun vadeli çıkarlarına hizmet etmektedirler.

Olaylar göstermektedir ki, Arap lkelerindeki ilerici glerin arasını açmak ve emperyalizmin

*) L. D'Adiani, "Peking's Middle East Policy", *International Affairs*, Moscow, May 1978, p.49.

yanında saf tutarak Orta Doğu sorununa ayrılıkçı bir çözüm arayan Arap liderlerini destekleyip teşvik etmek için Çin yöneticileri yoğun bir çabaya girmişlerdir. İsrail-Arap ihtilafına, Filistinlilerin çıkarlarını gözeterak Güvenlik Konseyi kararına uygun barışçıl bir çözümüolu bulunmasını önlemek için ellerinden geleni yapmışlardır. Nitekim Arap Ülkeleri Komünist ve İşçi Partileri'nin 1975 Nisan'ında yaptıkları konferansta bu olgu şöyle vurgulanmaktadır: "Maocuların komünist harekete ve Sovyetler Birliği'ne karşı yıkıcı faaliyetlerini, marksizm-leninizm ilkelerinden sapmalarını, Arap kurtuluş hareketine yönelik utanç verici tahripkar tutumlarını açığa çıkarmak, hareketi bölme ve gerçek müttefiklerinden, özellikle Sovyetler Birliği'nden yalıtılma siyasetlerini mahkum etmek, Arap ülkelerindeki emperyalizm yanlısı gerici güçleri desteklemelerini takbih etmek gerekir."(*)

Birleşmiş Milletler'de Orta Doğu sorununa barışçıl bir çözüm getirilmesi yolundaki tüm önerilere karşı çıkarken, Çin yöneticileri, gerçekçi ve yapıcı bir almaşık da getirmemektedir. Büyük bir ikiyüzlülükle kendisini Arapların dostu ve müttefiki ilan ederken, Güvenlik Konseyi'nin 242 ve 338 sayılı kararlarını ısrarla hiçe saymaktadır. Orta Doğu üzerine Cenevre Barış Konferansı'nın toplanmasını engellemek üzere her türlü yıkıcı faaliyeti yürütmektedir. Başka ülkeler topraklarının zor yolla ele geçirilip ilhak edilmesine göz yumulması yolunda Güvenlik Konseyi'nin ve Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nun hiçbir kararı Çin desteklememiştir. Bir yandan Filistin halkının mücadelesini desteklediklerini beyan ederken, öte yandan Filistinlilerin kendi ulusal ve egemen devletlerini kurma haklarına hiçbir zaman açıkseşik arka çıkmamışlardır.

Çin yönetiminin bu ikiyüzlü manevraları, doğru-

*) *Al-Nida*, 5 Nisan 1975

dan doğruya uluslararası siyonizm'in elebaşılığının ve İsrail egemen çevrelerinin işine yaramaktadır. Nitekim 1967'de, Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkeler Arap ülkelerine her türlü yardımı yapar ve İsrail'in komşu Arap devletlerine saldırısına son vermeğe çalışırken, Pekin, silahlı çatışmayı alevlendirmek için çeşitli kışkırtmalarda bulunmuştur. Örneğin, Güvenlik Konseyi'nin 22 Kasım 1967'de aldığı 242 sayılı kararı, tamamen demagojik ve provokatif bir turumla, "Sovyet revizyonistleriyle suç ortaklığı halindeki ABD emperyalizminin Arap ülkelerini Birleşmiş Milletler aracılığıyla tamamen teslim olmağa zorlayan yeni büyük bir komplo," olarak nitelenmiştir. (*)

1967'deki İsrail saldırısından sonra Pekin, İsrail-Arap çatışmasının yeniden alevlenmesine yol açacak nitelikte ateşli çıkışlarda bulunmuş, Çin propagandası, Arap ülkelerini ve Filistin gerillalarını "mızrak mızrağa döğüşmeğe" çağırmıştır.

1970 Eylül'ünde Ürdün'de kıyasıya iç çatışmalar sürüp gider ve Sovyetler Birliği'nce desteklenen Arap ülkeleri emperyalist güçlerin ve İsrail'in bu çatışmaya müdahalesini önlemeğe çalışırken, Çin liderleri Filistinlilerin geleceği konusunda büyük bir kayıtsızlık göstermişlerdir. Pekin, her zaman olduğu gibi, o sırada da sadece yangına körükle gitme siyaseti uygulamış ve Araplar arası iç çelişkileri tahrik ederek Arap kampı içinde büyük çapta bir savaş için provokasyon yapmıştır. Bu provokatif tutumunu örtbas edebilmek için de, Çin, Ürdün Ordusu ile Filistin Direniş Hareketi müfrezeleri arasındaki çatışmanın, "ABD emperyalizmine karşı yeni devrimci fırtınanın büyümesinden başka bir şey olmadığı" propagandasını yapmıştır. (**)

Orta Doğu sorununun çözümü için gelişme yolundaki ülkeler tarafından Birleşmiş Milletler 27.

*) *Jenmin Jihpao*, 25 Kasım 1967.

***) *Jenmin Jihpao*, 21 Kasım 1970.

Genel Kurulu'na getirilen bir karar tasarısına da Çin destek olmamıştır. İsrail'i saldırı ve yayılma siyaseti izlemeğe devam ettiği için mahkum eden ve İsrail'e her türlü yardımın kesilmesini isteyen bu karar tasarısına oy vermemek suretiyle, Çin liderleri, siyonist saldırganların iplerini ellerinde tutan emperyalist güçlerle ittifak halinde olduklarını bir kez daha göstermişlerdir. 1973 Temmuz'unda, sekiz bağlantısız ülke tarafından Orta Doğu sorunu konusunda verilen bir karar tasarısına da Çin oy vermekten kaçmıştır. Ekim ayında Güvenlik Konseyi'nde kabul edilen ve Ortadoğu'daki gerginliğin azalmasında olumlu bir rol oynayan ateşkes çağrısını da Çin Halk Cumhuriyeti temsilcisi, "Hilekârlık" ve "paçavra" olarak nitelerek suretiyle Birleşmiş Milletler kararına uyulmaması yolunda yeni provokasyonlarda bulunmuştur. (*) O sırada silahlı çatışmanın sürüp gitmesinin tamamen İsrail egemen çevrelerinin çıkarlarına denk düştüğü göz önünde tutulacak olursa, Çin'in bu tutumunun neye hizmet ettiği meydana çıkar.

Tıpkı 1967'de olduğu gibi, 1973'te de Çin temsilcileri, Pekin propagandası ve maocu basın, silahlı çatışmanın sona ermesini engellemek, aksine onu daha da alevlendirmek için herşeyi yapmıştır.

O sırada Çin'in Dışişleri Bakan Yardımcısı olan Hoy İng, 12 Arap ülkesinin ve Filistin Kurtuluş Örgütü'nün temsilcileriyle yaptığı bir toplantıda, onları krize siyasal bir çözüm bulunmasına yanaşmamağa ikna etmek için tüm gayreti göstermiştir. (**)

1973 Ekim'indeki çatışmalar sırasında da, Çin, Arap ülkelerine herhangi bir elle tutulur yardımda bulunmamıştır. Sadece Arapları, "Yalnız kendi kuvvetlerine güvenerek" yürütecekleri umutsuz bir savaşa teşvik etmekle yetinmiştir. İsrail'in yeni

*) *Jenmin Jihpao*, 26 Ekim 1973.

***) *Information Bulletin of Hsinhua*, 22 Ekim 1973

saldırısına maruz kalan Arap ülkelerinin ve halklarının savunmasını yapan herhangi bir resmi beyanda bulunmayan Çin Halk Cumhuriyeti'nde İsrail'in saldırgan siyasetine ve emperyalistlerin Orta Doğu'daki manevralarına karşı herhangi bir protesto gösterisi olmamıştır. (Oysa, 1956'da üçlü İngiliz-Fransız-İsrail saldırısı olduğu zaman, o sırada anti-emperyalist güçlerle aynı safta olan Çin Halk Cumhuriyeti'nde çeşitli protesto gösterileri yapılmış bulunuyordu.)

Birleşmiş Milletler'in 30. Genel Kurulu'nda (1975) 84 sosyalist ve bağlantısız ülkenin temsilcileri, bu arada birkaç Batı ülkesinin delegeleri, İsrail birliklerinin 1967'de işgal ettikleri Arap topraklarından çekilmesi ve Filistin Arap halkının ulusal haklarının tanınması lehinde konuşurlarken, ABD başta olmak üzere NATO ülkeleri buna karşı çıkmışlardır. Pekin ise, bu gibi durumlarda her zaman yaptığı gibi, çekimser kalmıştır. 1976 Ocak'ında Güvenlik Konseyi Orta Doğu sorununu yeniden görüşürken, maocular ve İsrail saldırganları, engelleme ve çekimserlik platformu üzerine bir blok oluşturmuşlardır. İsrail Hükümeti, Filistin temsilcilerinin oturuma kabul edilmesi gibi zoraki bir bahane kullanarak Güvenlik Konseyi çalışmalarına katılmayı reddetmiştir. Maocular ise, altı ülke tarafından getirilen ve Orta Doğu'daki duruma yapıcı bir yaklaşım öneren karar tasarısını desteklemeyi reddetmiştir.

Çin temsilcilerinin Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nda ve diğer organlarındaki bu olumsuz tutumu, 1977 ve 1978 birleşimlerinde de değişmemiştir.

Arap ülkelerindeki ulusal kurtuluş hareketinin maocu sloganlara yüz vermediğini gördükten sonra Pekin, artık hareketi desteklemekten tamamen vazgeçmiştir. Zamanın dışişleri bakanı Çi Peng-fei, 1972 ve 1973 yıllarında Tahran'a yaptığı ziyaretlerde bunu açıktan açığa ortaya koymuştur. Çin

Halk Cumhuriyeti, Körfez bölgesindeki (Umman, Dofar ve Bahreyn) ayaklanma hareketlerine yardımı keserek bu hareketleri ezme çabasındaki CENTO ülkelerini desteklemeğe başlamıştır. Pekin maocuları Orta Doğu'da sadece yerli maoculara değil, aynı zamanda çeşitli sağ kanat, tutucu ve dinci unsurlarla da yakın ilişkiler kurmuşlar, bunların faaliyetlerini her bakımdan destekler olmuşlardır. 1960'larda Lübnan'daki Çin diplomatlarının Ulusal Sosyal Parti diye tanınan faşist partinin liderleriyle ilişkileri herkesçe bilinmektedir.

Orta Doğu'ya yönelik planlarını uygulayabilmek için Çin liderleri, Çin'in ve Arap ülkelerinin müslümanları arasında "ortak dinsel çıkarlar" bulunduğu tezini ortaya atmışlar; Arapların dinsel duygularıyla oynayarak onları emperyalizme ve "günümüzün revizyonizmi"ne karşı mücadelede ortak cephe kurmağa çağırılmışlardır. 1969'da yapılan Çin Komünist Partisi 9. Kongresi'nden beri maocular, Orta Doğu siyasetini özellikle sağ-kanat güçlere dayandırmaktadırlar. 1971'de bir İngiliz gazetesinin yazdığına göre, Pekin artık Arap devrimci hareketleriyle hiçbir şekilde ilgilenmemektedir. Aksine onun başlıca sorunu, ister burjuva olsun, ister Amerikan taraftarı olsun mevcut Arap hükümetleriyle ilişkilerini geliştirmektir. (*)

Mısır yönetiminin ABD ve İsrail ile daha yakın ilişkiler kurmağa yönelik yeni siyaseti, Pekin tarafından coşkuyla karşılanmıştır. Fransız gazetesi *Le Quotidien de Paris*, "Beklediği gibi, resmi Çin basını, Mısır'ın Kahire ve Moskova arasındaki dostluk anlaşmasını iptal etmesini sevinçle karşılamıştır," diye yazmış; Federal Almanya'nın sağ-kanat basını da, "Mısır Hükümeti'nin Sovyetler Birliği'ne karşı dostça olmayan davranışlarının Pekin tarafından hararetle desteklendiğini," kaydetmiştir.

*) *New Middle East*, No. 32, 1971, pp. 34-37

Orta Doğu siyasetinin özünü örtbas etmek için Pekin, "iki süper güç arasında ittifak" uydurmacağını alabildiğine kullanmakta, Sovyetler Birliği ile ABD arasında bir "Orta Doğu Münih"ne, "ne savaş ne de barış" durumuna yolaçan bir cürüm ortaklığı kurulduğu, Sovyetler Birliği'nin Orta Doğu'da yayılma siyaseti izlediği ve Arap davasına ihanet ettiği iftiralarını savurmaktadır. Bunu yapmakla, Çin propagandası, emperyalizmin ve siyonizmin propagandasıyla aynı paralele düşmektedir. Zira, Sovyetler'in "Orta Doğu'ya sızdıkları" iddiası, emperyalist ve siyonist basının başlıca savlarından biridir.

Çin yönetimi, bununla da kalmamakta, İsrail-Arap çatışmasından Sovyetler'in sorumlu olduğu (*) ve Mısır'daki Sovyet uzmanlarının İsrail hesabına casusluk ettiklerini dahi ileri sürebilmektedir. 1973 savaşının en kızıştığı sırada, *Jenmin Jihpao*, Sovyetler Birliği'nin "İsrail ile diplomatik ilişki kurmağa" niyetlendiği yalanını ortaya atmıştır. (**)

Çeşitli ülkelerdeki maocu gruplar tarafından da derhal abartılarak yansıtılan bu iftira kampanyasının amacı, hiç şüphesiz, Sovyetler Birliği'nin Orta Doğu siyasetini gözden düşürmek, Sovyet-Arap dostluğunu zayıflatmak, Arap ülkelerini emperyalizm ve İsrail karşısında yalnız bırakmaktır.

Pekin'in bu siyasal manevralarını teşhir eden Kahire gazetesi *El Ahram*, yedi yıl önceki bir makalesinde şöyle diyordu: "Çin Halk Cumhuriyeti'nin tutumu, gerçekte İsrail egemen çevrelerinin ve dünya siyonizminin çıkarlarına hizmet etmektedir. Çünkü ortaya çıkan durumdan onlar yararlanmaktadır." (***) Lübnan gazetesi *El Cumhuriye* de, 1974'te şu tesbiti yapıyordu: "Çin'in Orta Doğu siyaseti

*) *Jenmin Jihpao*, 8, 15 ve 26 Ekim 1973.

**) *Jenmin Jihpao*, 8 Ekim 1973.

***) *El Ahram*, 28 Nisan 1972.

Arapların aleyhinedir ve gerek İsrail yöneticileri gerekse dünya siyonizminin liderleri tarafından hoşnutlukla karşılanmaktadır."(*) Yine bir başka Lübnan gazetesi, *El Şaab*, "Çin Halk Cumhuriyeti'nin izlediği siyasetin Arap ulusunun çıkarları ve ulusal kurtuluş hareketinin dünya emperyalizmi ve siyonizm karşısındaki devrimci tutumu ile bağdaşmadığını" vurgulamıştır.**) Buna karşılık İsrail hükümetinin yarı-resmi organı *Davar* da dahil olmak üzere, tüm siyonist basın, Çin ile İsrail'in ideolojik tutumları karşıt olmakla beraber, Çin'in Birleşmiş Milletler'deki temsilcilerinin tutumlarının İsrail yararına olduğunu yazmışlardır.

Pekin'in Orta Doğu ülkelerindeki komünist partilerine karşı tutumu da, emperyalizmin, siyonizmin ve gericiliğin çıkarlarına uygun olmuştur. Örneğin, 1958-59 yıllarında Suriye ve Irak'ta siyasi durum emperyalizmin yıkıcı faaliyetleri nedeniyle gerginleştiği sırada, Çin yöneticileri, Suriye ve Irak komünist partileri içerisindeki aşırı unsurları serüvenci eylemler için kışkırtmışlar, milliyetçi rejimleri zora başvurarak devirmeleri yolunda provokasyonlarda bulunmuşlardır. Filistin Direniş Hareketi'nde komünistlerin nüfuzunun azalmasına neden olacak çıkışlar yapmışlardır.

Irak Komünist Partisi içindeki "solcu" grupçuklarla yakın ilişki kurarak, 1950'lerin sonlarında Musul ve Kerkük'deki ayaklanmaları desteklemişlerdir. Bu serüvenci ve darbeci eylemler, kısa zamanda kanlı şekilde bastırılmış, Komünist Partisi'nin sosyo-politik eylemlerdeki prestiji büyük bir darbe yemiş, ülkede gözle görülür şekilde sağ'a kaymaya yolaçılmıştır. 1963'te Irak'taki gerici darbeden sonra Pekin, Arif Hükümeti'yle iyi ilişkiler kurmuş, onun komünistlere ve sempatanlarına kar-

*) *El Cumhuriye*, 9 Eylül 1974.

**) *El Şaab*, 31 Ekim 1973.

şı giriştiği insan avı karşısında sesini çıkartmamıştır.

1965'te maocular, parti dönekleleriyle bir takım "solcu" gruplaşmalar oluşturmuşlardır. Irak, Suriye, Lübnan ve Sudan komünist partilerinden ayrılan veya atılan bu goşist gruplaşmalar, Çin elçiliklerinden gördükleri büyük yardımlarla, bu ülkelerin komünist ve ulusal kurtuluş hareketlerine büyük zararlar vermişler, gerici güçlerin ve İsrail ege-men çevrelerinin değirmenine su taşımışlardır.

Maocuların entrikaları ve aşırı eylemleri, 1971 yazında Sudan'da bir askeri darbe girişiminden sonra sağ'a yönelişin başlıca nedenlerinden biri olmuştur. Üstelik, Pekin, birçok yurtseverin kurban edildiği anti-komünist kampanya sırasında Sudan yöneticilerine büyük dayanışma göstermiştir.

1973 yılında kendi kendini dağıtan bir maocu grubun eski lideri J. Şatila, yayınladığı bir bildiride, bu yerli maocu grubun, Pekin'in talimatı üzerine, Lübnan Komünist Partisi'ni sarsmak için nasıl çalıştığını, Filistin Direniş Hareketi içinde nasıl bölünme yarattığını ve uzlaşmaz çelişkileri kışkırttığını açıklamıştır. Eski maocu lider, bu örgütün tüm faaliyetlerinin Arap gericiliğinin, emperyalizmin ve siyonizmin lehine olduğunu ve Filistin Direniş Hareketi'ni tasfiye etme amacına hizmet ettiğini de itiraf etmiştir. (*)

Maocuların Filistin Arap Halkı'nın ulusal kurtuluş hareketine verdikleri zararı anlamak için, "Mao'nun düşüncelerini yaşama geçirmeğe" kalkışan Filistin Kurtuluş Örgütü eski Başkanı A. Şukeyri'nin faaliyetlerini anımsamak yeter. (**). Örneğin, 1967 Mayıs'ında, Orta Doğu durumunun gergin olduğu sırada, emperyalizm ve siyonizm "önleyici darbe" planlarını uygulamak için bahane ararlarken, Çin

*) *El Ahbar*, Beyrut, 7 Nisan 1973.

***) *Narody Azii i Afriki*, No. 1, 1976, pp. 28-30.

Halk Cumhuriyeti Ulusal Halk Kongresi Sürekli Komitesi Başkan Yardımcısı ve Bilimler Akademisi Başkanı Kuo Mo-jo, bir konuşmasında "İsrail'i denize dökme" çağrısında bulunmuştur.

Öte yandan, Çin Halk Cumhuriyeti'nde eğitim gören Filistin gerillalarına, herşeyden önce, Arap ülkelerine ve halklarına karşı nasıl konspiratif eylemler yürütecekleri öğretilmiştir. Bu yüzden, zamanın Mısır Cumhurbaşkanı Nasır, Çin'den döndüklerinde bu gerillalarla bizzat konuşarak asıl görevlerinin İsrail saldırısına karşı savaşmak ve bu saldırının sonuçlarını ortadan kaldırmak olduğunu hatırlatmak gerektiğini duymuştur.(*)

1972'de emperyalistlerin, siyonistlerin ve Arap gericilerinin oluşturduğu ortak cephe Filistin Direniş Hareketi'nin sol kanadına karşı saldırıya geçtiğinde ise, Pekin ağzını dahi açmamıştır. Filistin Halk Kurtuluş Cephesi Siyasal Büro üyesi ve cephe organı *El Hedef*'in yönetmeni G.Kanafani Beyrut'ta İsrail ajanları tarafından alçakça katledildiği ve derginin yeni yöneticisi Şerif'e ve FHKC Araştırma Merkezi yöneticisi tanınmış bilimadamı Sayegh'e karşı suikast girişimlerinde bulunduğu zaman, Çin basını bu olaylardan tek kelime ile söz etmemiştir.

Çin yöneticilerinin bu ikiyüzlülüğünü teşhir eden bir Suriye gazetesi şöyle yazmıştır: "Sovyetler Birliği'nin Orta Doğu siyasetine karşı çıkmak suretiyle Pekin liderleri fiilen ABD'nin ve İsrail saldırganlarının müttefiki gibi davranmaktadırlar. Maocuların 'solcu' lafabeliği, aslında Orta Doğu sorununun yapıcı bir çözüme kavuşmasını engelleme çabalarını örtbas etmeğe yöneliktir." (**)

Filistin Haber Ajansı Wafa tarafından 1 Mayıs 1976'da yayınlanan bir demeçte, Çin'in iddialarına

*) M.H.Heykel, *The Cairo Documents*, New York, 1973.

***) *Nida el Şaab*, 2 Mayıs 1976.

gereken cevap verilmektedir: "Sovyetler Birliği, Arap ulusunun yürüttüğü mücadelede ve Filistin Arap halkının kendi anayurdunun kurtuluğu, emperyalistlerin ve siyonistlerin komplolarının boğa çıkartılması, saldırıya karşı ortak mücadele sonucunda Sovyetler Birliği ile Arap ulusu arasında oluğu ve pekişen dostluk ve işbirliği ilişkilerini bozmağa çalışınan gerici güçlerin kilit pozisyonlarını tahrip için verdiği haklı savaşta stratejik bir dost ve müttefik olmağa devam etmektedir."(*)

Ne Çin Halk Cumhuriyeti basını, ne de İsrail gazeteleri, bu iki ülke arasındaki ilişkiler konusunda somut bir şey yazmaktadır. Yazılmış olanlar tamamen muğlaktır. Bununla beraber, çeşitli kaynaklardan toplanan bilgilere göre, Pekin daha 1955 Nisan'ında İsrail ile ilişki kurmuştur. Bandung Konferansı'nda, Çin delegeleri, Çin-İsrail ilişkilerinin geliştirilmesi olanağı ve olasılığı üzerinde durmuşlardır. Her ne kadar Çin temsilcileri, konferansta, Nasır'ın Filistin Arap halkının haklarının desteklenmesi ve Filistin konusundaki Birleşmiş Milletler kararlarının yerine getirilmesi yolundaki önerisine oy vermişlerse de, konuşmalarında, İsrail siyasetini takbih eder tek kelime kullanmamışlardır.(**)

Daha sonraki yıllarda, Çin Halk Cumhuriyeti, gelişme yolundaki ülkelerin ve Afrika, Asya ve Latin Amerika'daki kurtuluş hareketlerinin liderliğini ele geçirme hesabıyla Arap ülkeleriyle yakın ilişki kurma siyaseti izlemeğe başlamıştır. 1963'te, Mao grubu dünya komünist hareketinin genel çizgisine ve sosyalist ülkelerin eşgüdümlü dış si-

*) *El Nida*, 1 Mayıs 1976.

***) *The Jerusalem Post Magazine*, 18 Şubat 1972; *New Outlook*, Vol.9, No.6, Tel Aviv, 1960 pp.45-46; *Monthly Review*, Vol. 16, No. 1, New York, 1964, pp. 37-42.

yasetine açıkça karşı çıktığı zaman, siyonist liderler, Pekin'in artık Tel Aviv'e objektif olarak daha yakın bir konuma girdiğini görmüşlerdir. Pekin'in izlediği anti-sovyet siyasetten hoşnut olan ilk İsrail Başbakanı Ben Gurion, 1965 Temmuz'unda Çin yönetimine yardımcı bir rol oynamayı gerekli gördüğünü belirtmiştir. O sırada emekli olan bu kurnaz ve demagog politikacı, Orta Doğu'da barışa giden yolun mutlaka Çin'den geçeceğini söylemiştir.

Nitekim daha sonra İsrail liderleri, maocuların Sovyet düşmanı siyasetinden duydukları hoşnutluğu sık sık dile getirmişler, hatta bu platformda Pekin ile uyumlu bir eylem yürütülebileceğini ifade etmişlerdir. 1971 yazında, etkin İsrail siyonist gazetesi *Ma'ariv* şöyle yazıyordu: "Çin emin olabilir ki, İsrail'in Orta Doğu'da Sovyetler Birliği'ne hasım tek ülke olması, sadece bizim siyasal görüşlerimizin değil, aynı zamanda temel ulusal ilkelelerimizin sonucudur." Ben Gurion, Pekin'in Sovyetler Birliği'nden haksız toprak taleplerini açtıktan açığa destekler şekilde konuşmuştur. Örneğin 1969 ilkbaharında Latin Amerika'da bulunduğu sırada Sovyetler Birliği'ni "Çin topraklarının büyük bir kısmını gasbetmiş bir sömürge imparatorluğu" şeklinde nitelmiştir. (*) İsrail'li bir gazeteciye verdiği mülakatta da Ben Gurion, Sovyetler Birliği'ni Doğu topraklarından vazgeçmeğe zorlamak için ABD'nin Çin'e silah vermesi gerektiğini söylemiştir.

Bu tutumlarıyla İsrail liderleri, bir yandan Çin yönetimiyle flört ederken, öte yandan da Çin-Sovyet ilişkilerini gerginleştirerek Sovyetler Birliği'nin Orta Doğu Arap halklarına etkin ve kapsamlı yardımda bulunmasını engelleme amacı gütmüşlerdir.

*) *Marcha*, 30 Mayıs 1969.

1968 Nisan'ından itibaren, Çin ile İsrail arasında, ikincisinin ekonomik durumunu kuvvetlendirecek şekilde iş ilişkileri kurulduğu yolunda haberler basında yer almağa başlamıştır. Örneğin, Beyrut gazetesi *El Şaab*, Maocuların İsrail'e stratejik malzemeler sattığını yazmıştır. (*) Bir diğer Lübnan gazetesi, *El Hedef* ise bu ilişkiyi "Arapları arkadan hançerlemek" olarak nitelemiştir.

Son yıllarda, Batı Avrupa ülkelerindeki Çin görevlilerinin çeşitli vesilelerle siyonistlerle ilişkiler kurduklarına dair haberler yayınlanmağa başlamıştır. 1971 Temmuz'unda, Çin'in Fransa'daki büyükelçisi ile İsrail'in Siyonist Sol Sosyalist Partisi MAPAM'in bir yürütme kurulu üyesi arasında Paris'te bir görüşme yapılmıştır. Tel Aviv Radyosu'nun bir haberine göre, bu görüşme, Çinli diplomatların inisiyatifiyle olmuştur. Aynı yılın sonbaharında Bern'de Çin ve İsrail temsilcileri arasında yine son derece gizli görüşmeler yapılmıştır. Yine Çin diplomatlarının inisiyatifiyle yapılan bu görüşmelerde, açık diplomatik ilişki kurabilecek koşullar doğuncaya kadar gayriresmi temasların sürdürülmesi konusunda İsrail ile Çin arasında görüş birliği olmuştur. (**)

Bir süre sonra İsrail Hong Kong'da bir konsolosluk açarak maocu yönetimle daha yakın ilişkiye geçmiştir. 1974'te yerel bir gazete, İsrail'in Hong Kong'daki Çin temsilcisi aracılığıyla diplomatik ilişki kurmağa çalıştığını yazmıştır. (***)

ABD Kongresi Temsilciler Meclisi Dış İlişkiler Komitesi'nin Yakın Doğu Alt Komitesi'ne bilgi veren ABD sinologları, şöyle demişlerdir: "Orta Doğu ulusları içerisinde Çin'in ikili karakterini en iyi anlayan İsrail olmuştur. Çin dış politikasındaki kaymayı farkederek İsrail, Çin'in Birleşmiş

*) *El Şaab*, 12 Ekim 1968.

***) *El Şaab*, 7 Eylül ve 16 Eylül 1971.

****) *China Mail*, 16 Şubat 1974.

Milletler'e katılması konusundaki olumsuz tavrını derhal değiştirmiştir (Ekim 1971'de).(*) Bazı Uzakdoğu ve Afrika ülkelerinin yanısıra ÇHC ile İsrail arasındaki ilişkiler, İngiliz gazeteleri *Daily Telegraph* ve *Observer*, Lübnan gazetesi *As-Safa*, İsrail gazeteleri *Jerusalem Post*, *Ha'aretz* ve *Ma'ariv* tarafından da incelenmiştir

1971 Nisan'ında İsrail Radyosu, Çin Halk Cumhuriyeti'nin "İsrail'in Sovyetler Birliği'ne karşı sert tutumunu sempati ile karşıladığını", İsrail Hükümeti'nin izlediği siyasetin "Pekin tarafından izlenen genel siyasal çizgiye ters düşmediğini," söylemiştir.

1973 Aralık'ında siyonist gazetesi *Illustrierte Neue Welt*, Viyana'da, "Çin sorunları üzerinde ABD uzmanlarının görüşlerine" atfen "Çin Güçlü bir İsrail'den Yanadır" başlığıyla yayınladığı makalede, Çin yönetiminin sadece ABD'nin Orta Doğu'da "kapsamlı bir askeri ve siyasal varlığa sahip olmasını onaylamakla" kalmayıp, bu bölgede İsrail de dahil, birkaç güçlü devletin varolmasında çıkar gördüğünü yazmıştır. Saldırgan ve yayılmacı bir siyaset izleyen güçlü bir İsrail, Pekin stratejicileri tarafından, Arap halklarının ulusal kurtuluş hareketi üzerine devamlı bir baskı unsuru olarak görülmektedir.

El Şaab Gazetesi, 1973 Ekim'indeki savaş sırasında Birleşmiş Milletlerdeki ÇHC baş delegesinin ABD'nin İsrail taraftarı ve siyonist senatörleri ve Kongre üyeleriyle çeşitli toplantılar yaptığını ve onlara şu güvenceyi verdiğini yazmıştır: "Çin Halk Cumhuriyeti, Orta Doğu'da mevcut çatışma konusunda ılımlı bir tavır takınacaktır. Çünkü Çin,

*) *A Sino-Soviet Perspective in the Middle East, Hearings Before the Subcommittee on the Near East of the Committee on Foreign Affairs. House of Representatives. 92. Congress. Second Session. April 26, 1972, Washington, 1972, p.5.*

Sovyetler Birliği'nden destek gördükleri için, Mısır ve Suriye'nin dostluğuna güvenmemektedir. Arap ülkelerinin yenilgisi Pekin'i pek endişelendirmeyecektir, çünkü böyle bir yenilgi Araplarla Sovyetler Birliği arasında sorunlar çıkmasına yolaçacaktır."(*) Maocuların Orta Doğu siyasetini inceleyen Alman Sosyal Demokrat Partisi'nin organı *Worwärts* de, 1973'te, Çin liderlerinin Sovyet düşmanlığı dikkate alındığında, "İsrail'e karşı mücadele içerisinde çeşitli güçlüklerle oluşturulan Arap birliğinin yenilgisinden Pekin'in içten içe hoşnut olmasının akla yatkın olduğunu", zira böyle bir durumda Sovyetler Birliği'nin yenilgiden sorumlu tutulacağını yazmıştır.**)

ABD'de Çin ile daha yakın ilişkiler kurulmasını desteklemek için meydana getirilen kurumun başlıca temsilcileri arasında azılı siyonistler bulunmaktadır. Çünkü bunlar, Pekin'in azgın bir Sovyet düşmanlığı siyaseti izlediğini göz önünde tutarak, bu tutumun Sovyetler Birliği ile Arap ülkelerinin arasını açabileceğini ve dolayısıyla Orta Doğu'da haklı bir barışın kurulmasını olanaksız kılacağını hesaplamaktadırlar. Nitekim İsrail de, ABD ile ÇHC arasındaki ilişkilerin yoğunlaştırılmasını hararetle desteklemektedir. Bu iki "büyük-güç"ün "karşılıklı anlayış" içinde olmasının Orta Doğu'da İsrail'in lehine bir durum yaratacağı hesabına dayanan bu siyaset, İsrail yöneticileri ve dünya siyonist liderleri tarafından tamamen benimsenmiştir.

1974 Temmuz'unda İsrail Radyosu, Kudüs'teki güvenilir kaynaklara atfen verdiği bir haberde, ÇHC'yi ziyaret eden ABD Senatörü H. Jackson'la yaptığı görüşme sırasında zamanın başbakanı Çu En-lay'ın, Çin'in Orta Doğu'da kuvvetli ve "Sovyet yayılmasını engelleyebilecek" bir İsrail'in varolmasında

*) *El şaab*, 5 Kasım 1973.

***) *Vorwärts*, 18 Ekim, 1973.

çıkartı bulunduğunu söylediğini bildirmiştir. 1977 Şubat'ında Pekin'e yaptığı bir başka ziyaretten sonra Senatör Jackson, Sedat'ın İsrail'le ayrı barış görüşmeleri yapması konusunda ABD ile ÇHC'nin tutumlarının birbirine yakın olduğunu belirtmiştir; ayrıca, temel stratejik sorunlara yaklaşımda da ABD'nin Pekin ile birçok ortak noktaya sahip olduğunu eklemiştir.

Böylece, Sovyet düşmanlığı, ABD'nin siyonist aşırılarının, İsrail saldırganlarının Arap gerici-lerinin ve Pekin'in ortak platformu haline gelmiştir.

Bu ortak tutum, 1978 yılında İran'da halk kit- leleri, kanlı Şah rejimine karşı başkaldırdığı za- man da somut olarak görülmüştür. Demokratik ve an- ti-emperyalist istemler için sokağa dökülen insan- lar Şah'ın cellatları tarafından Tahran sokakla- rında kurşunlanırken, Çin lideri Hua Kuo-feng hiç sıkılmadan İran'ı ziyaret etmiş, müstebit Şah ta- rafından ağırlandırılmıştır.

Oysa bu olaylar sürüp giderken, Şah'a sadece A- merikan emperyalizminin ve İsrail'in arka çıktığı bilinmektedir. ABD'nin İran'da petrol çıkarları ve stratejik üsleri, halk direnişi karşısında tehli- keye düşmüştür. Öte yandan, halk muhalefeti, Şah rejimi devrildiği takdirde, İsrail'e petrol sevki- yatının durdurulacağını, Şah'ın dış politikasının tam tersine, Filistin Arap halkının desteklenece- ğini açıklamıştır. İşte bunun içindir ki, petrol paralarıyla silahlandırılarak Orta Doğu'nun en güçlü ordusu haline getirilen İran Ordusu halkın üzerine saldırtılmıştır.

Uluslararası planda tamamen tecrit olduğu ve günleri sayılı bulunduğu bir sırada İran Şahı'nı ziyaret etmekle, Hua Kuo-feng, Çin'in Amerikan em- peryalizmiyle ve siyonizmle aynı ata oynadığını somut olarak göstermiştir.

ABD - İsrail - Çin üçlüsünün açık desteğine rağ- men, İran'daki kanlı istibdat kitlelerin yürekli

direnışı karşısında çökmekten kurtulamamış, böylece sadece Orta Doğu'da değil, tüm dünyada güçler dengesini emperyalizm aleyhine değiştiren önemli bir değişim olmuştur.

Şimdi emperyalizm için dünyanın her bölgesinde yeni pozisyonlar oluşturmak gündeme girmiştir. Artık eski gücü kalmadığı için, bunu yaparken yeni araçlar, yeni silahlar ve yeni komplolar deneyecektir.

Bunların başında, dünyanın hassas bölgelerinde belli çelişkileri kıskırtarak, yeni "balkanlaştırma" operasyonlarına girişmek gelmektedir.

İran yenilgisinin hemen ardından, anti-Şah direniş güçlerinin arasına nifak sokmak için her çaba gösterilirken, bu ülkede eski pozisyonun bir daha ele geçirilemeyeceği bilindiği için başka köprübaşları oluşturulmak istenmektedir. Bu konuda kullanılacak başlıca piyonlar, Suudi Arabistan, Körfez emirlikleri gibi gerici rejimler ve Mısır Cumhurbaşkanı Enver Sedat gibi hain Arap liderleridir. Tabii tüm bu yeni denge hesaplarında ana unsur İsrail'dir.

Ancak bu blokun oluşmasında ve Orta Doğu'da emperyalizm'den yana bir dengenin kurulmasında baş rolü oynayacak olan Çin yönetimidir.

Yukarıda açıklandığı gibi, Çin yönetimi, aynı rolü Balkanlar'da oynamak üzere de emperyalizm tarafından alabildiğine kullanılacak, hem sosyalist ülkelerin arasına, hem de değişik sosyal sistemlere sahip Balkan ülkelerinin arasına nifak sokmak için sürekli sahneye sürülecektir.

Diğer kıtalarda da durum bundan farklı değildir. Pekin liderleri Latin Amerika'da esasen Pinochet gibi emperyalizm uşakları ve azıllı halk düşmanlarıyla can ciğer kuzu sarmasıdır.

Afrika kıtasında ulusal kurtuluş hareketlerinin karşısına çıkartılan karşı - devrimci unsurlara en candan destek, yine Çin Halk Cumhuriyeti'nden gelmiş, Angola'da, Etyopya'da, Güney Afrika'da,

Zaire'de Pekin yönetimi hep emperyalizmin işbirlikçilerinin safında yer almıştır.

Çin yönetiminin barış düşmanlığının ve savaş kışkırtıcılığının en son örneği ise, 1979 yılı başında Çin silahlı kuvvetlerinin Demokratik Vietnam Cumhuriyeti topraklarına saldırması olmuştur.

Çin'in Uzak Doğu'daki bu silahlı provokasyonu, şüphesiz ki, Pekin yönetiminin sırf kendisine güvenerek girişmiş olduğu bir operasyon değildir. Çin-ABD ilişkilerinin kurulmasından sonra, özellikle son yıllarda tüm emperyalist güçler, Çin'i, sosyalizm, demokrasi ve barış güçlerinin karşısına bir engel olarak çıkartmak, özellikle Güneydoğu Asya'da ABD emperyalizminin arka arkaya uğradığı yenilgilerden sonra uluslararası tekellerin bu bölgedeki jandarmalığını dünyanın bu en büyük nüfuslu ülkesine yüklemek için bir dizi tertip hazırlamışlardır.

Bunun en son somut örneği, 12 Ağustos 1978'de emperyalizmin Uzak Doğu'daki odağı Japonya'nın, Çin Halk Cumhuriyeti ile bir "Barış ve Dostluk" anlaşması imzalamış olmasıdır.

İki ülke arasında bir barış ve dostluk anlaşması imzalanması çok doğal olmakla birlikte, bu iki Uzak Doğu ülkesi arasındaki anlaşmanın "hegemonyaya karşı ortak mücadele" ilkesine dayandırılması, bu iki ülke arasındaki sözümona "barış ve dostluğun" bir başka ülkeye, yani SSCB'ye karşı düşmanlık amacı güttüğünü ortaya koymaktadır. Nitekim İngiliz gazetesi *Daily Telegraph*, Uzak Doğu başkentlerinin, bu anlaşmayı, Çin'in, Japonya ve onun baş müttefiki ABD'yi SSCB'ye karşı ortak bir cepheye sokma başarısı olarak yorumlamıştır.

İki emperyalist gücün desteğini arkasına aldıktan sonra 1979 yılı başında Çin Silahlı Kuvvetleri "Hanoi Hükümeti'ne ders vermek" gerekçesiyle bütün cephelerden saldırıya geçerek Vietnam Sosyalist Cumhuriyeti topraklarına girmiş, yarım yüzyıla yakın Fransız, Japon ve Amerikan emperyalistlerine

karşı yiğitçe savaşarak bağımsızlığını ve özgürlüğünü elde etmiş bulunan bu ülkenin kuzey şehir ve kasabalarını kan ve ateşe boğmuştur.

Çin'in bu saldırıyı haklı göstermek için kullandığı bahaneler, Vietnam'ın Kampuçya'nın işlerine karıştığı, sınır bölgesinde provokasyon yaparak çatışma çıkartıp Çin üzerinde hegemonya kurmaya kalkıştığı ve Vietnam'da bulunan Çin asıllı kişilere zulmettiği iddialarıdır.

Oysa, tüm bu bahaneler, Çin'in yıllardan beri süregelen hegemonyacı girişimlerini perdeleme amacına yöneliktir.

Zira, Çin'in Vietnam'a karşı düşmanca tutumu daha Vietnam ABD emperyalizmine karşı zafer kazanır kazanmaz ortaya çıkmıştır. 1975 Kasım'ında Pekin, Vietnam'a bir "uyarma"da bulunarak, halen Vietnam kontrolunda bulunan Spartley adalarının Çin'in kutsal topraklarının bir parçası olduğunu bildirmiş, Kwangming gazetesi de, "Güney Çin Denizi"ndeki adalar bizim kutsal topraklarımızdır ve onları savunmak bizim görevimizdir," diye yazmıştır. (*)

Vietnam'ın Kampuçya'nın iç işlerine karışması iddiası ise demagojiden başka bir şey değildir. Çünkü, Kampuçya halkını insanlık dışı bir baskı altında tutan Pekin kuklası Pol Lot rejimi, efendilerinin talimatıyla daha 1975'ten itibaren Vietnam Sosyalist Cumhuriyeti sınırlarını tecavüze başlamıştır. Üstelik, kanlı Pol Lot rejimini bizzat Kampuçya halkı kendisi silaha sarılarak aşağı etmiş, halkın bu haklı savaşında, Vietnam, proleter enternasyonalizmi ilkelerine uygun olarak, Kampuçya Ulusal Kurtuluş Birleşik Cephesi'ni desteklemiştir.

Kampuçya halkının bu kurtuluş mücadelesinin ne kadar haklı olduğu, 13 Mart 1979'da Cenevre'de Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Komisyonu'nun a-

*) Info-Türk Ajansı, *Maoculuk Sapması*, Brüksel 1978

çıkardığı bir raporla daha net olarak ortaya çıkmıştır. Söz konusu rapor, Amnesty International ile Uluslararası Hukukçular Örgütü'nün yanısıra İngiltere, Avustralya, Kanada, Norveç ve ABD hükümetlerinin topladıkları belgelere dayanmaktadır.

Rapora göre, Çin'in desteklediği kanlı Pol Lot rejimi döneminde, 100.000'den fazla insan maocu faşistler tarafından katledilmiş, 3 ila 4 milyon insan da evlerinden baskınlarından edilerek kırsal bölgelere sürülmüştür. Dört yıla yakın iktidarı döneminde Pol Lot rejimi, vatandaşları ifade ve seyahat özgürlüğünden tamamen mahrum bırakmış ve son derece ağır cezalara çarptırmıştır. Bu zulüm rejimine baş eğmeyen tüm aydınlar, öğrenciler, askerler kanlı yöntemlerle tasfiye edilmiştir. Öyle ki, hastanelerdeki doktorlar ve hemşireler de tarlalara sürüldüğü için çocuklar ve yaşlılar da dahil binlerce insan bakımsızlıktan can vermiş ve hastaneler kavrularının açıkta kokuştugu mezarlıklar haline dönüşmüştür. (*)

İşte Kampuçya halkı Ulusal Kurtuluş Birleşik Cephesi'nin saflarında bu tiranlığa karşı silaha sarılmıştır ve Vietnam Sosyalist Cumhuriyeti de proleter enternasyonalizmi ilkelerine sadık olarak işte böylesine haklı bir halk savaşına arka çıkmıştır.

Çin'in Vietnam'da zulme uğradığını iddia ettiği Çin'liler ise, Sosyalist Vietnam Hükümeti'nin uygulamaya koyduğu ekonomik önlemlere karşı çıkan burjuvalardır. Bunlar, ulusal kurtuluş mücadelesi yıllarında ABD emperyalizmiyle ve Thieu rejimiyle her bakımdan işbirliği yapmışlar, ülkenin tamamen bağımsızlığa kavuşmasından sonra da bir yandan Pekin'in, öte yandan ABD'nin el altından desteğiyle yeni düzeni dinamitlemek için her türlü tertibe başvurmuşlardır. Sabotaj faaliyetlerini Vietnam halkının kararlı direnişi karşısında başarıya u-

*) *Le Drapeau Rouge*, Brüksel, 14 Mart 1979.

laştıramayan bu burjuva kalıntıları Vietnam Sosyalist Cumhuriyeti'ni terketmek zorunda kalınca, Çin "ülke dışındaki Çin yurtseverleri" ilan ettiği bu karşı-devrimci unsurları uluslararası arenada yeni bir provokasyon unsuru olarak kullanmağa başlamıştır. (*)

Çin'in Vietnam'a saldırısı dünyanın tüm barışsever, demokratik güçleri tarafından büyük tepkiyle karşılanmış, Çin'in hegemonyacı, savaş kundakçısı emeller peşinde olduğu, bu olayla bir kez daha belgelenmiştir.

Vietnam'ın yiğit halkı, sosyalist ülkelerin ve dünya ilerici güçlerinin de desteğiyle, "ders vermek" üzere topraklarına giren Çin saldırganlarına "hakettiği dersi" vermiş, Fransız, Japon ve ABD emperyalistlerinin utanç verici akıbetinden maocu militaristler de kurtulamamışlardır.

Ancak, emperyalizmle tam işbirliği halindeki Pekin militarizmi, emperyalist planlara ve kendi hegemonyacı emellerine uygun olarak dünyanın her yerinde, yukarıda açıklandığı gibi örneğin Balkanlar'da ve Orta Doğu'da yeni provokasyonlara ve savaş kışkırtmalarına girişebilir.

TİP'in Merkez Yürütme Kurulu Raporu'nda belirtildiği gibi, "Çin'in dünya çapında yaptığını ve yapmaya çalıştığını tek tek ülkelerdeki maocu yerli hareketler de tekrarlamaktadırlar."

Bu arada ideolojik ve politik planda maoculuğa karşıymış gibi görünen, bu konuda en keskin lafeliğini ellerinden bırakmayan, hatta "maoculukla mücadeleyi kendilerinin tekelinde gören" unsurlar da, özünde maoculuğun gelişmesine ve yayılmasına hizmet eder bir tutum içindedirler. Çünkü özünde "oportünist" olan bu tutumun sahipleri, uluslararası komünist hareketin temsilcisi pozunda davrandıkları için, onun da itibarının sarsılmasına, do-

*) *Socialism: Theory and Practice (Supplement)*, Moscow, Novosty Press Agency, 1979

layısıyla maocu sapmanın sol güçler arasında yayılma olanağı bulmasına yolaçmaktadırlar.

Tüm bu olguları ve gerçekleri göz önünde tutarak TİP 2. Büyük Kongresi'nin kararlarındaki azimli ve ilkeli tutum, emperyalizm-Pekin mihverinin savas kışkırtıcılığına, hegemonyacılığına ve onların ülkemizdeki uzantılarının provokasyonlarına karşı mücadele etmek sorumluluğunu duyan tüm devrimcilerin ilkesi olmalıdır:

"İşçi sınıfımızın bilimsel sosyalist partisi olan Türkiye İşçi Partisi, dünyada ve Türkiye'de karşı - devrimci niteliği bütün açıklığıyla ortaya çıkmış olan ve özellikle günümüz koşullarında faşist tertip ve planların yordakçılığından başka işlev görmeyen maocu ve bireysel terörist akımlar başta olmak üzere; goşizme, işçi sınıfı hareketinin burjuvazinin şu yada bu kesimlerinin yedeğine takılmasını öngören sağ oportünizme, bilimsel sosyalizmden her türlü sapmaya, en kabasından en incesine kadar anti-komünizm ve anti-sovyetizmin her çeşidine ve burjuvazinin işçi sınıfı hareketini etki altına almaya yönelik tüm çabalarına karşı uyanık bulunmasının yaşamsal öneminin bilincindedir ve bunlara karşı ideolojik ve politik mücadeleyi kararlılıkla sürdürmek azmini teyid eder."(*)

*) TİP Büyük Kongresi Kararları, İstanbul, 1979.

Yorumsuz

Tüm dünyayı fethetmeliyiz. Hedefimiz, üzerinde güçlü bir iktidar kuracağımız tüm yeryüzüdür.

Mao Tse-tung, 1965

Hiç zaaf göstermeksizin Güneydoğu Asya'yı, Güney Vietnam, Tayland, Birmanya, Malaysiya, Singapur da dahil olmak üzere, elimizde tutmalıyız. Güneydoğu Asya zengin bir bölgedir. Maden cevherleriyle doludur ve neye mal olursa olsun elde tutmağa değer. Gelecekte Çin sanayiinin gelişmesi için çok yararlı olacaktır. Böylece bütün masrafların karşılığı çıkarılmış olur. Güneydoğu Asya'yı elde tuttuğumuz zaman, Doğu rüzgarı Batı rüzgarını geçecektir.

Mao Tse-Tung, 1965.

Silahsızlanma asla söz konusu değildir.

Çu En-lay, 1972.

Uluslararası mevcut durumun karakteristiği, yer yüzünde büyük bir düzensizlik hüküm sürmesidir. "Kuleleri tarayarak esen rüzgar, dağlarda kopmakta olan bir fırtınanın habercisidir." Huzur geçici ve

sunî bir olgudur ve büyük düzensizlik sürüp gidecektir. Böyle büyük bir düzensizlik halk için kötü değil, iyi bir şeydir. Düşmanları şaşkınlığa düşürüp aralarında bölünmelere yolaçarken, halkı harekete geçirip yetiştirir.

Çin Komünist Partisi 10. Kongresi Belgeleri'nden, Ağustos 1973.

Kesinlikle savaşa hazır olmalıyız. Zamanın parmaklarımız arasından kayıp gitmesine razı olamayız.

Hua Kuo-feng, Mayıs 1977

Durumu açıkseçik bilmeli, savaşı daima aklımızda tutarak ona, çok yakında patlayacak bir savaşa, büyük bir savaşa hazır olmalıyız. Savaş patlamadan önce içeride sanayimizi kurabilmek için olabildiğince hızlı çalışmalıyız.

Yeh Chien-ying, ÇKP Merkez Komitesi Başkan Yardımcısı, Mayıs 1977.

Halk Kurtuluş Ordusu'nun devrimcileştirilmesini ve modernleştirilmesini hızlandırmalıyız; savaş ihtimaline karşı hazırlıklarımızı artırmalıyız.

Hua-Kuo-feng, Mayıs 1978

Silahsızlanmadan söz etmek aptallıktır.

Chiao Kuan-hua, eski Çin Dışişleri Bakanı, Haziran 1978.

Bizim strateji ve taktiğimiz, insanları öldürmek, düşmanın insangücünü tamamen yoketmektir.

Su Yu, ÇKP Merkez Komitesi Askeri Konseyi Üyesi, Temmuz 1978.

Sınıflı bir toplumda, iki dünya arasındaki ilişkilerde savaşın normal bir olgu olduğuna inanıyoruz. Savaş politikanın olduğu gibi, barışın da bir uzantısıdır. Yeni bir dünya savaşı ancak geciktirilebilir, fakat tamamen önlenemez. Üçüncü bir dünya savaşı her an için başlayabilir.

Hsu Hsiang-chien, ÇHC KP Siyasal Büro üyesi ve Savunma Bakanı, Tem.1978

Çin Başbakan Yardımcısı Li Hsien-nien, Japon delegasyonunun üyelerine, halen Vietnam ile Çin arasında başlıca beş sorun bulunduğunu söylemiştir: Paracel ve Spartley adaları ve Tonkin körfezi ile ilgili toprak sorunları, iki ülke arasındaki sınır bölgesi ve Vietnam'da yaşayan Çin asıllılar sorunu bunlar arasındadır.

*Kyodo Tsushin Haber Ajansı (Japonya)
Pekin, 30 Eylül 1978.*

Çin, dünya arenasında Birleşik Devletler'in en iyi yardımcısıdır. Pekin komünist blokta bölünmeleri kışkırtmakta ve Ruslara saldırmaktadır. Güney Kore'de ve Japonya'da, Filipinler'de ve Tayland'da Amerikan varlığını güçlendirecek şekilde davranmaktadır.

Washington Post, 1 Aralık 1975.

Bazı ABD çevreleri, Carter Hükümeti'ni "Çin kartına oynamağa" zorlamakta ve bu oyun gereğince oynandığı takdirde Çin'in, Amerikan ittifakının resmi bir üyesi olmasa bile, Amerikan ekonomik ve askeri sisteminin bir üyesi haline geleceğini ileri sürmektedirler.

Christian Science Monitor, 1.7.1977.

Çin liderleri başkalarına durmadan nasihat ediyorlar. Türkiye'nin ruslara karşı durmasını, NATO'nun güçlenmesini, Japonya'nın ABD ile ittifakını sürdürmesini istiyorlar. ABD'yi Afrika'nın savaş ve siyaset batağına sokmak istiyorlar.

US News and World Report, 17.7.1978.

Çin'in, Kuzey Atlantik İttifakı'nın (NATO'nun) 16. üyesi olduğunu söylemek hiç de mantığa aykırı değildir.

*General A.Haig, Avrupa'daki NATO
Başkomutanı, Temmuz 1978.*

İçindekiler

Sunuş	3
Askeri Tırmanma	7
Balkanlar'da Provokasyon	22
Orta Doğu'da Çin'in İhaneti	39
Yorumsuz	61

1979 YILI BAŞINDA PEKİN MİLİTARİZMİ, YİĞİT VIETNAM HALKI'NA SALDIRDI. BU OLAY, PEKİN YÖNETİMİNİN ARTIK GERÇEK YOZONO AÇIKÇA ORTAYA KOYDU, ONUN BARIŞ DOŞMANI POLİTİKASINI, EMPERYALİSTLERLE İŞBİRLİĞİNİ VE HEGEMONYACI EMELLERİNİ İNKAR KABUL ETMEZ ŞEKİLDE GÖSTERDİ. PEKİN YÖNETİMİNİN HEGEMONYACI, MİLİTARİST TUTUMU UZAKDOĞU İLE DE SINIRLI KALMAMAKTADIR. ÇİN DİPLOMASİSİ, SON YILLARDA DONYANIN DÜRT BİR YANINDA, EMPERYALİZMLE AYNI SAFLARDA, KARŞI-DEVİRİMCİ GÖÇLERLE İŞBİRLİĞİ HALİNDE, HER TÜRLÜ PROVOKASYONA BAŞ VURMAKTA, BARIŞ VE İLERLEME GÖÇLERİNİN ARASINA NİFAK SOKMAĞA ÇALIŞMAKTA, HATTA BİR DÜNYA SAVAŞI FELAKETİNE SEBEP OLABİLECEK ŞEKİLDE ATEŞLE OYNAMAKTADIR. BU BROŞÜRDE, ÇİN HEGEMONYACILARININ ÖZELLİKLE ORTADOĞU VE BALKANLAR'DA İZLEDİĞİ KARŞI-DEVİRİMCİ TUTUM İNCELENMEKTEDİR.